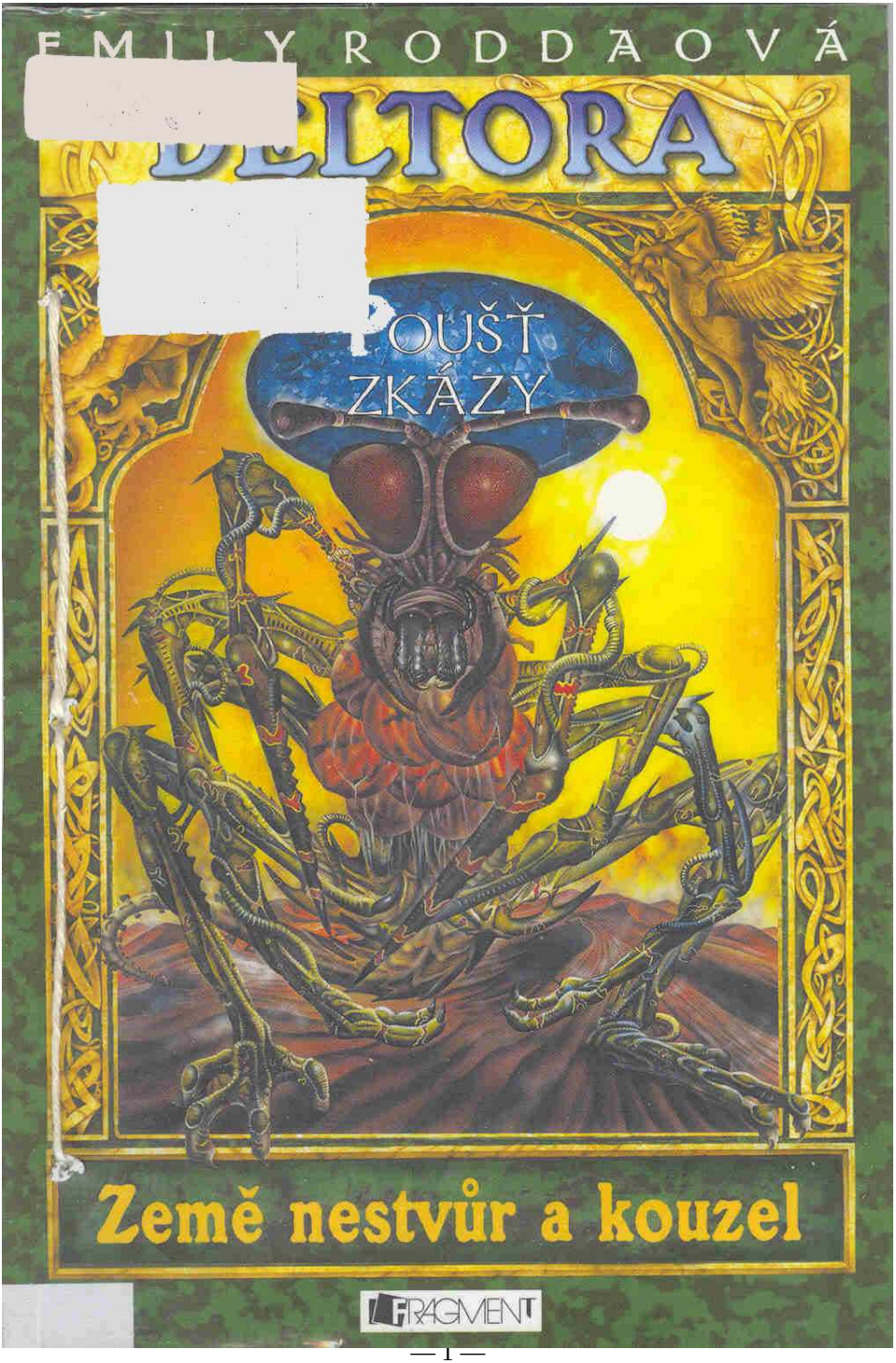
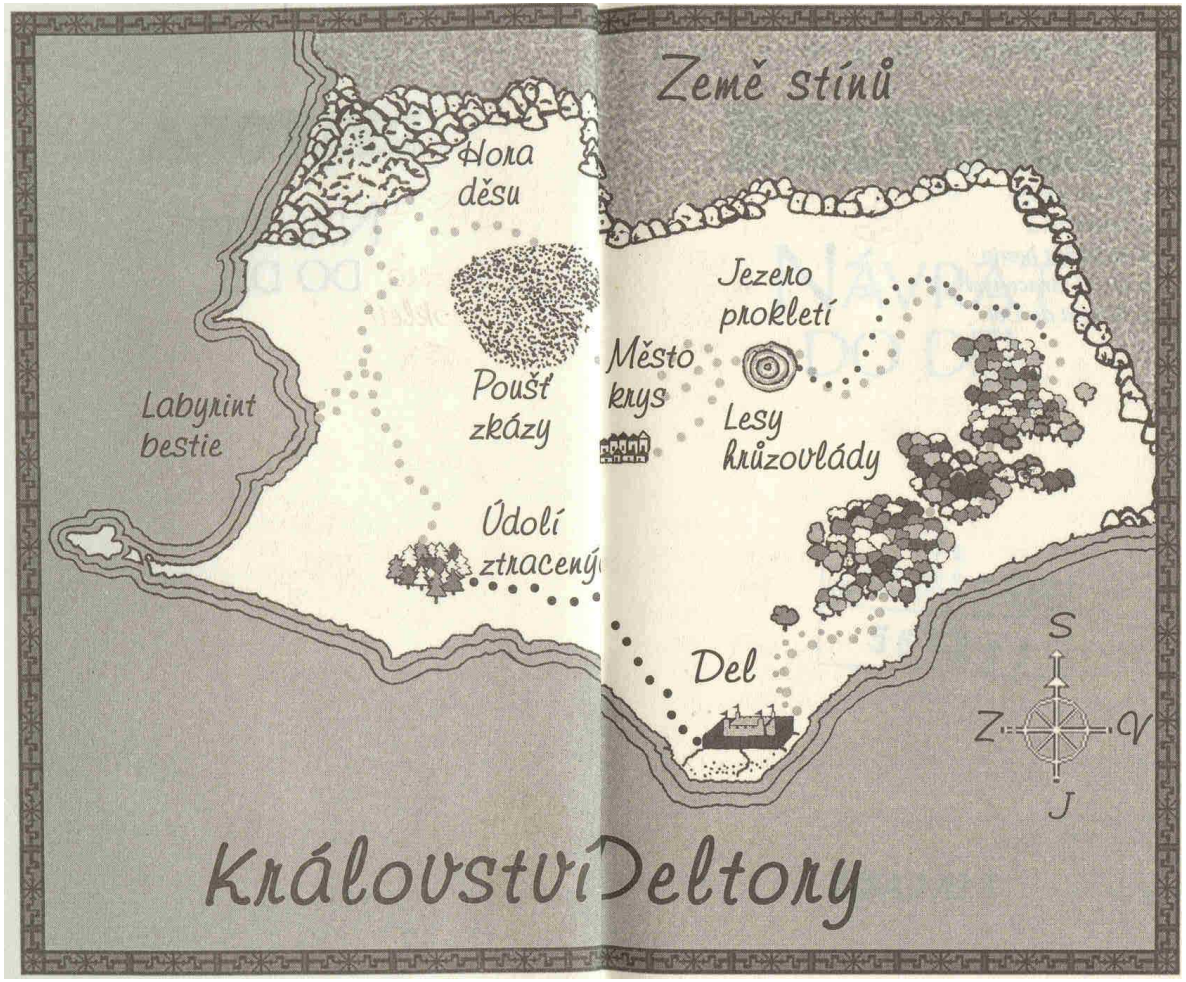
EMILY RODDA OVÁ

DELTORA

Země nestvůr a kouzel

FRAGMENT

Země stínů
Hora děsu
Jezero prokletí
Město krys
Poušť zkázy
Labyrint bestie
Lesy hrůzovlády
Údolí ztracený
Del
S
Z
V
J
Království Deltory

EMILY RODDAOVÁ

DELTORA

POUŠŤ ZKÁZY

SÁGA DELTORA
1 - Lesy hrůzovlády
2 - Jezero prokletí
3 - Město krys
4 - Poušť zkázy
5 - Hora děsu
6 - Labyrint bestie
7 - Údolí ztracených
8 - Návrat do Del

Poprvé vydalo nakladatelství Scholastic Australia Pty Limited v roce 2000.
Grafická koncepce Kate Roweová
Ilustrace na obálce Marc McBride
ISBN 1 86504 228 5 (Scholastic Australia)
Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2000
Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2000
Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2000

Z anglického originálu The City of Rats série Deltora Quest
přeložila Olga Machútová.
Grafická úprava obálky Marek Midas
Jazyková úprava Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Boris Lehečka
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Technická redaktorka Alena Suchánková
Vydalo nakladatelství Fragment,
Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod,
jako svou 901. publikaci. 1. vydání, 2004
Sazbu zhotovil Fragment DTP, s. r. o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín.
České vydání © Fragment, 2004
Translation © Olga Machútová, 2004
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.
Kontaktní adresa: Radiová 1, 102 27 Praha 10 – Hostivař
e-mail: fragment@fragment.cz,
http://www.fragment.cz

ISBN 80-7200-921-4 (1. vydání, 2004)

OBSAH

1. Hejno ……..…..… 4
2. Zakázané ovoce…… 7
3. Cesta do Ritmeru…… 10
4. Ztraceni v davu…….....…13
5. Výhra a prohra ……... 16
6. Bobula, Ptáček a Větvička …. 19
7. Potíže ……..… 23
8. Hry…….....…… 26
9. Finalisté……..... 29
10. Šampión …….....…. 32
11. To je hračka ……..... 36
12. Není na výběr…….....… 39
13. Poušť zkázy……...…… 42
14. Strach …….....… 45
15. Jádro…….....… 48
16. Kužel…….....…… 51

Předchozí vyprávění…

Šestnáctiletý Lief se vydal hledat sedm ztracených drahokamů Kouzelného pásu Deltory, aby splnil dávný slib svého otce. Drahokamy — ametyst, topas, diamant, rubín, opál, lazurit a elbait — byly ukradeny krátce před Liefovým narozením. Lstivému Pánovi stínů tedy už nic nebránilo v tom, aby Deltoru napadl. Teď leží kameny ukryté v temných a děsivých koutech země. Jedině tehdy, pokud se je podaří do Kouzelného pásu vrátit, bude možné najít právoplatného následníka trůnu a přemoci nepřítele.

Lief putuje spolu s bývalým palácovým strážcem Bardou a nebojácnou osiřelou dívkou Jasmínou, se kterou se oba muži setkali při svém prvním dobrodružství ve zlověstných Lesích hrůzovlády.

Už se jim podařilo nalézt tři drahokamy. Zlatý topas, symbol věrnosti, dokáže spojit živé se světem duchů a posiluje a vyjasňuje mysl. Rubín, symbol štěstí, zbledne, když jeho nositeli hrozí nějaké neštěstí, zahání zlé duchy a působí jako lék proti hadímu jedu. A opál, kámen naděje, dává nahlédnout do budoucnosti.

Cestou tři společníci odhalili, že existuje tajné hnutí lidí, kteří se zavázali vzepřít Pánovi stínů. Ale přisluhovači nepřítele jsou všude. Některé, jako třeba nelítostné Šedé strážce, lze rozpoznat snadno. Ostatní však svou oddanost nepříteli dobře skrývají.

Naši přátelé naštěstí překonali nástrahy Města krys. Teď však zůstali zcela bez zásob v pustině, která ho obklopuje, jen s děsivou vidinou jejich příštího cíle: Pouště zkázy.

A teď čtěte dál...

1. HEJNO

Liefovi připadalo, že jdou podél řeky celou věčnost. Přesto uběhla pouze jediná noc a část dne od doby, kdy s Bardou a Jasmínou odešli z Města krys, zahaleného v plamenech. Ještě teď byl cítit ve vzduchu kouř, i když z města zbývala už jen skvrnka na obzoru daleko za nimi.

Dávno odhodili těžké červené oblečení a boty, které měli jako ochranu před krysami. Teď se jim šlo mnohem pohodlněji. Vlivem hladu a vyčerpání se však cesta zdála být nekonečná a jednotvárná krajina kolem jim na náladě nepřidávala. Dlouhé hodiny se plahočili vyprahlou pustinou, kterou z obou stran lemovala řeka Šírava. Vodní plocha byla tak široká, že stěží dohlédli na druhý břeh.

Ačkoli všichni tři už potřebovali odpočinek jako sůl, věděli, že se nemohou zastavit. Oblak kouře, který zahaloval modré nebe za jejich zády, byl jasným znamením pro nepřátele. Znamením, že se přihodilo něco velmi vážného v hrůzném místě, kde se skrýval třetí kámen Kouzelného pásu Deltory. Pokud se Pán stínů dovtípí, že kámen někdo odnesl, jeho sluhové začnou neúnavně pátrat po zlodějích.

A na holé planině by je našli velice snadno.

Barda se vlekl se svěšenou hlavou vedle Liefa. Jasmína šla kousek před nimi. Tu a tam něco pošeptala Fillimu, který se jí choulil na rameni, oči však měla upřené na obzor. Vyhlížela havrana Kreje. Hned za úsvitu vyletěl na průzkum a poohlédnout se po něčem k jídlu.

Byl pryč už celé hodiny. To nevěstilo nic dobrého. Znamenalo to, že jídlo i úkryt jsou ještě velmi daleko. Ale nezbývalo jim nic jiného než jít dál. Nemohli ani změnit směr, protože Planina krys ležela v ohybu řeky a ze tří stran ji ohraničovaly hluboké říční vody.

Po staletí tu byly krysy uvězněné řekou, která se stáčela kolem jejich planiny, pomyslel si zamračeně Lief. A teď jsme tu uvězněni i my.

Najednou Jasmína nahlas, pronikavě vykřikla. Odpověděl jí tlumený, skřehotavý hlas.

Lief zvedl oči a spatřil, jak se k nim po modrém nebi blíží z dálky černá tečka. Každým okamžikem se zvětšovala a nakonec se s hlasitým kráká-ním dolů snesl Krej.

Přistál Jasmíně na paži a znovu zaskřehotal. Jasmína mu naslouchala, aniž by dala najevo jakýkoli pocit. Pak se otočila k Liefovi s Bardou.

„Krej říká, že na konci planiny je široký pás vody — skoro tak široký jako sama řeka,“ řekla.

„Cože?“ Lief zoufale klesl k zemi.

„Tahle planina je ostrov?“ zabručel Barda. „To není možné!“ Posadil se vedle Liefa a hlasitě si povzdechl.

Krej si načechral peří a dotčeně zakrákal.

„Krej to viděl na vlastní oči,“ vyštěkla Jasmína. „Pás vody spojuje dvě ramena řeky. Je prý velmi široký, ale možná nebude tak hluboký. Je světlejší než řeka a pod hladinou byla vidět hejna ryb.“

„Ryby!“ Liefovi se při pomyšlení na jídlo sběhly sliny.

Jak je to daleko?“ zeptal se Barda.

Jasmína pokrčila rameny. „Krej si myslí, že bychom tam mohli dorazit zítra, pokud půjdeme celou noc.“

„Pak tedy půjdeme,“ zabručel Barda a zvedl se k odchodu. „Ve tmě aspoň nebudeme tak na ráně. Stejně nemáme nic k jídlu. A nemáme kde spát ani na čem si ustlat, leda bychom spali na holé zemi. Takže pokud zastavíme, nic příjemného nás nečeká. Stejně tak dobře můžeme jít, dokud úplně nepadneme únavou.“

Druhého dne za úsvitu se ocitli na konci planiny a rozhlíželi se unavenýma očima po třpytivé vodní ploše, která se rozprostírala před nimi.

„Tohle určitě není přírodní koryto,“ usoudil Lief. „Břehy jsou příliš rovné a pravidelné.“

„Musely ho vyhloubit lidské ruce,“ souhlasil Barda. „Nejspíš ho kdysi dávno vykopali jako zábranu proti krysám.“

Krej se vznášel nad nimi a vzrušeně krákal.

„Na druhém břehu rostou stromy,“ zamumlala Jasmína. „Stromy i jiné rostliny.“

Bez otálení vkročila do vody a upírala dychtivý pohled na členitý pás zeleně před sebou.

„Jasmíno, dávej pozor!“ zavolal za ní Lief. Ale ona se brodila dál, aniž by se ohlédla nebo zastavila. Voda jí nejprve sahala po pás a pak po prsa, ale dál už nestoupala. Odhodlaně se vydala k protějšímu břehu.

Barda s Liefem pospíchali za ní a také se s cákáním ponořili do studeného proudu. „Když jsem tě hlídal v ulicích Del, Liefe, měl jsem za to, že jsi ten nejdivočejší a nejneposlušnější mladý otrava na světě,“ bručel Barda. „Omlouvám se. Jasmína je právě tak hrozná — možná ještě horší!“

Lief se zazubil. Vtom vykřikl a polekaně vyskočil, když se mu něco zlehka otřelo o kotník. Pohlédl do vody a spatřil, jak několik velikých ryb vyrazilo jako střela, aby se skryly ve stínu.

„Neublíží ti," zavolala Jasmína, aniž by se otočila.

„Jak to víš?" opáčil Lief. „Možná jsou stejně hladové jako já. Ony…"

Zarazil se, protože Krej se s krákáním prudce snesl dolů, až paňáty zčeřil hladinu, a znovu vylétl do vzduchu.

„Jasmína se zastavila a zpozorněla. Pak se obrátila k Liefovi s Bardou. „Něco sem letí!" zavolala na ně. „Kreji…"

Černý pták se znovu hlučně snesl nad vodu. Očividně byl vyděšený.

„Co je to?" Lief upřeně sledoval oblohu, ale nic neviděl.

„Je to něco obrovského! A velmi zlého!" Jasmína si honem sundala Filliho z ramene a zdvihla ho do vzduchu. Uzlíček šedé kožešiny vystrašeně švitořil. „Kreji!" zakřičela. „Vezmi Filliho a schovejte se!"

Lief napínal zrak a náhle objevil na obzoru černou skvrnu. Každým okamžikem se zvětšovala. Během pár vteřin už Lief dokázal rozpoznat dlouhý krk a mávání mohutných křídel.

„Ak-Baba!" sykl Barda. „Vidí kouř."

Liefovi jako by ztuhla krev v žilách. Otec mu vyprávěl o ptácích Ak-Baba — obřích supech, kteří žijí tisíc let. Sedm z nich slouží Pánovi stínů. A právě oni roznesli drahokamy Kouzelného pásu do jejich hrozivých úkrytů.

Krej poslechl Jasmínu, chytil Filliho do paňátů a letěl s ním jako vítr k druhému břehu. Tam se budou moci skrýt ve vysoké trávě nebo v koruně stromu.

Ale Lief, Barda ani Jasmína se neměli kam schovat. Za jejich zády byla holá pustina. A od druhého břehu je dělil široký pás vody, třpytící se v paprscích vycházejícího slunce.

Dobrodili se o několik kroků dál, ale bylo jim jasné, že je to beznadějné. Ak-Baba letěl neuvěřitelně rychle. Doletí k nim dlouho předtím, než stačí dorazit do bezpečí.

Pták už viděl kouř z hořícího města. Jakmile spatří tři otrhané cizince prchající z planiny, okamžitě pochopí, že jde o nepřátele Pána stínů.

Zaútočí na ně? Nebo se prostě střemhlav snese dolů, popadne je do velikých drápů a odnese je svému pánovi? Tak jako tak budou ztraceni.

Jediný možný úkryt pro ně byl pod vodou. Přesto si Lief uvědomoval, že to vlastně žádný úkryt není. Ze vzduchu je Ak-Baba uvidí stejně jasně, jako předtím Krej viděl hejna ryb.

„Zatím si nás nevšiml,“ vypadlo z Bardy. „Upřeně sleduje kouř nad městem. Liefe — tvůj plášť!“

No jistě! Mokrými, nemotornými prsty zatáhl Lief za provázky, kterými měl plášť připevněný kolem krku. Po chvíli se plášť konečně uvolnil.

„Dolů!“ sykl Barda.

Všichni tři se zhluboka nadechli, ponořili se pod hladinu a plášť si přetáhli nad sebe jako plátěnou klenbu. Vznášel se jim nad hlavami a ve vodě byl téměř neviditelný.

Víc udělat nemohli. Ale bylo to dost na to, aby unikli ostrému zraku Ak-Baby? Kdyby bylo šero, tak by to snad stačilo. Ale ve vodě prosvícené jasnými paprsky vycházejícího slunce si pták určitě všimne, že kousek hladiny je trochu jinak zabarvený. Pak bude podezíravě kroužit nad tím místem, pozorovat a vyčkávat…

A jak dlouho vydrží Lief, Barda a Jasmína se zadrženým dechem? Dříve či později se budou muset vynořit, aby se nadechli. Pak netvor zaútočí.

Lief nahmatal zapínání Pásu, který měl pod košilí. Kouzelný pás se nesmí dostat do rukou nepřítele. Pokud nebude zbytí, odepne si ho a nechá ho klesnout do bahna na dně řeky. Bude lepší, když zůstane ležet tam, než aby ho znovu získal Pán stínů.

Už cítil tlak v plicích. Tělo mu říkalo, aby vyplaval nad hladinu a nadechl se. Vtom ho něco šťouchlo do ramene a on otevřel oči. Všude kolem něj plavaly ryby — veliké stříbrné ryby se skelnýma vypoulenýma očima. Jejich ploutve a ocasy ho pleskaly do hlavy a do obličeje. Obklíčily ho a shlukly se kolem něj.

Pak se najednou setmělo. Veliký stín zakryl slunce.

Ak-Baba byl nad nimi.

2. ZAKÁZANÉ OVOCE

Lief nakonec překonal paniku, která ho začala zaplavovat. Ve stínu Ak-Baby voda úplně zčernala. Lief ryby neviděl, ale cítil jejich tlak. Tucty jich plavaly nad pláštěm a tlačily poutníky stále níž a níž…

Liefovi se motala hlava. Z nedostatku kyslíku ho už bolelo na prsou, a tak se pokoušel dostat na hladinu. Zoufale tlačil plášť vzhůru, ale ryby byly tak těsně semknuté, že vytvářely živý, pohyblivý strop, který se nedal prolomit.

Postupně ve svém úsilí polevoval. Cítil, jak ztrácí vědomí a mysl jako by mu odplouvala z těla.

Takže takhle to všechno skončí? napadlo ho. Po tom všem, co jsme dokázali… Hlavou mu bleskl obrázek matky a otce u nich doma. Teď asi zrovna snídají v kuchyni kovárny. Možná mluví o něm a o Bardovi.

Nikdy se nedozví, jak jsme skončili, uvažoval Lief. Naše kosti zůstanou ležet v blátě a s nimi i Kouzelný pás.

Najednou si matně uvědomil, že ho něco neodbytně šťouchá do nohou a prsou. Ryby do něj narážely. Jako by ho tlačily k hladině. A ryby nad jeho hlavou začínaly uhýbat stranou.

Z posledních sil přinutil své roztřesené nohy, aby se narovnaly. Prudce vynořil hlavu a zhluboka, vděčně zalapal po dechu.

Nejdřív nic neviděl. Přes hlavu měl stále ještě přehozený plášť, který se mu lepil na obličej. Pak plášť sklouzl a Lief zůstal zírat na promáčeného Bardu s Jasmínou, kteří také sotva popadali dech.

Polekaně pohlédl k nebi. Ale Ak-Baba už byl daleko za kanálem a vytrvale letěl přes planinu směrem ke sloupu kouře na obzoru.

„Neviděl nás!“ zachroptěl mezi kašláním. „Minul nás bez povšimnutí.“ Nemohl tomu uvěřit.

„Samozřejmě,“ usmála se Jasmína. Zachytila plášť unášený proudem a balila ho do rance. „Když se podíval do vody, viděl jenom hejno ryb. Ryb, které viděl stokrát předtím.“

Pleskla rukama na vlnící se hladinu. „Ach, vy ryby jste tak chytré,“ smála se. „Dobře jste nás schovaly.“

Ryby kolem ní klouzaly a líně vypouštěly bublinky. Vypadaly, že jsou spokojené samy se sebou.

„Myslel jsem, že nás chtějí utopit,“ řekl Barda. „A přitom nás celou dobu maskovaly před Ak-Babou. Nikdy jsem neslyšel o rybách, které by někomu připluly na pomoc.“

„Tohle nejsou obyčejné ryby,“ ujistila ho Jasmína. „Jsou staré a moudré. Nemají v lásce krysy, které proměnily zemi na jednom z břehů jejich řeky v pustinu. A nemají v lásce ani Pána stínů a jeho sluhy.“

„Ony ti to *řekly?*“ zeptal se nevěřícně Lief.

Dívka pokrčila rameny. „Nejsou to obyčejné ryby,“ zopakovala. „Promlouvaly by i k tobě, kdybys jim naslouchal.“

Lief hleděl na obrysy pod vodou a vší silou se snažil soustředit. Ale kromě šplouchání a bublání neslyšel nic.

„Mělo mi dojít už dřív, že tady nezemřeme,“ zamumlal. „Když jsme byli na planině, opál mi ukázal obraz mě samého, jak stojím v Poušti zkázy. Pokud mám někde zemřít, bude to tam.“

Cítil, že na něj Barda s Jasmínou upírají pohled. „Říká ti opál, co se stane? Nebo co by se mohlo stát?“ vypálil na něj otázku Barda.

Lief pokrčil rameny. Nevěděl.

Z protějšího břehu kanálu zakrákal Krej.

„Musíme jít dál,“ řekla Jasmína. „Možná se Ak-Baba bude vracet stejnou cestou.“

Naši společníci se znovu začali brodit přes řeku. Ryby plavaly před nimi a prorážely jim cestu. Když konečně dorazili na druhou stranu, otočili se a s díky se jim poklonili.

„Vděčíme vám za naše životy, ryby,“ zavolala tiše Jasmína, když jí Krej přistál na paži. „Děkujeme za vaši laskavost.“

Ryby také pokývaly na pozdrav a pak odpluly a mávaly ocasem jakoby na rozloučenou.

Krej zaskřehotal a opět se vznesl do vzduchu. Lief, Barda a Jasmína vyrazili za ním směrem ke stromu, který rostl těsně u břehu. Jeho dlouhé, střapaté zelené větve se obloukem skláněly až k zemi.

Proklestili si cestu zelení a ocitli se v malém volném prostoru, ze všech stran zakrytém větvemi. Vypadal jako zelený pokojíček, se zkrouceným kmenem stromu uprostřed. Filli už tam seděl a očekával je. Přicupital k Jasmíně a s radostným štěbetáním jí vyskočil na rameno.

Tři společníci si oddechli, padli na zem a zabořili svá rozbolavělá těla do tlusté vrstvy hnědého měkkého listí. Shora je chránila zelená střecha a zelené stěny kolem šepotaly v mírném vánku. „Konečně v bezpečí,“ zamumlala spokojeně Jasmína. Tentokrát nebylo potřeba, aby ostatním tlumočila, co jí strom řekl. Všichni cítili jeho harmonii.

Během chvilky usnuli.

Když se Lief probudil, byl sám. Nad hlavou mu švitořili ptáci. Bylo chladno a šero.

Slunce už zapadá, pomyslel si rozechvěle. Prospal jsem celý den.

Kde jsou ale Barda s Jasmínou, Krej a Filli? Dolezl k převislým větvím, které zakrývaly jeho úkryt jako závěsy, opatrně je rozhrnul a vykoukl ven. Teprve teď překvapeně zjistil, že slunce nezapadá, ale vychází. Neprospal pouze den, ale i celou následující noc!

Jasmína s Bardou se zrovna vraceli ke stromu. Předpokládal, že byli hledat něco k snědku, a doufal, že uspěli. Už umíral hlady. Připadalo mu, že nejedl celou věčnost. Proběhl mezi listím a vydal se jim naproti.

„Jablka!“ zavolal na něj Barda. „Trochu scvrklá, ale velmi sladká a opravdu sytá.“

Hodil mu jedno a Lief se do něj nenasytně zakousl a během chvilky ho snědl celé i s ohryzkem.

„Říká se, že kradené ovoce chutná nejlépe,“ smál se Barda a hodil mu další.

„Kradené?“ zeptal se Lief s plnými ústy.

„Ty stromy támhle — to je sad,“ řekl Barda a ukázal za sebe. „Jasmína si tam natrhala snídani a vůbec se neobtěžovala hledat majitele a požádat ho o svolení.“

Jasmína vzdorovitě pohodila hlavou. „Stromy se trápí, že jsou tolik zatížené ovocem,“ bránila se. „Volají po tom, aby je někdo očesal. Stejně jsou ta jablka povadlá. Komu by mělo vadit, že jsme si jich pár vzali?“

„Však nic neříkám,“ souhlasil bezstarostně Lief. „Naposledy jsem měl jablko…“ Zarazil se a sladké ovoce jako by mu najednou ztrpklo v ústech. Když naposledy jedl jablka, byl v Del a pochutnával si na nich s přáteli. Bylo to v den jeho šestnáctých narozenin. Byl to den, kdy se rozloučil s dětstvím, s životem, který znal, s domovem a rodiči, které miloval. Zdálo se to být tak dávno.

Jasmína si ho zvědavě prohlížela. Uvědomil si, že se tváří smutně, a rychle se odvrátil stranou. Žila sama v Lesích hrůzovlády a společnost jí dělali pouze Filli a Krej. Viděla, jak jí Šedí strážci odvlekli rodiče, a od nejútlejšího dětství musela mnohokrát statečně čelit různým nebezpečím. Byl si jistý, že jí by jeho stesk po domově připadal slabošský a dětinský.

Znovu si kousl do jablka. Najednou se ozval pronikavý hlas a Lief polekaně vyskočil.

„Zloději!“

Lief přimhouřil oči proti třpytivému rannímu světlu. Něco se k nim valilo vysokou trávou a křičelo to. Když se to přiblížilo, rozpoznal malou starší ženu. Byla tak baculatá a zabalená v šálech, že vypadala jako koule. Prořídlé hnědé vlasy měla stažené do malého drdůlku na temeni hlavy. Obličej měla pomačkaný a vrásčitý, jako to scvrklé ovoce, a také zrudlý vzteky. Rozzuřeně se mračila a hrozila jim pěstí.

„Zloději!“ ječela. „Pobudové! Vraťte je! Vraťte je!“

Zírali na ni s otevřenými ústy.

„Ukradli jste mi jablka!“ vřískala stařena. „Ukradli jste moje krasotinky, zatímco mé stráže spaly. Kde jsou? Vraťte mi je!“

Jasmína jí mlčky podala zbylá tři jablka. Žena si je přitiskla na prsa a zabodla do nich rozzuřený pohled.

„Podvodníci! Kde jsou ta ostatní?“ zvolala. „Kde je dalších šest? Všechna je mám spočítaná. Každé z nich potřebuji. Jak jinak mám splnit normu? Devět kusů jste vzali, devět jich musíte vrátit.“

Barda si odkašlal. „Je mi to velmi líto, madam, ale nemůžeme je vrátit. Obávám se, že už jsme je snědli.“

„Snědli?“

Stará žena jako by se ještě víc nadmula a celá zčervenala, až Liefovi připadalo, že se každou chvíli musí rozletět na kousky.

„Nás to moc — promiňte,“ koktal. „Měli jsme takový hlad a…“

Stařena pohodila hlavou dozadu, zvedla paže, zatřásla svými šály a děsivě, pronikavě zakřičela.

Okamžitě ji obklopilo temné, bzučící vířivé mračno.

Včely. Tisíce včel, dosud skryté na jejích zádech, vtěsnané v záhybech jejích šálů. Teď se jí rojily kolem hlavy a čekaly na příkaz k útoku.

3. CESTA DO RITMERU

Lief, Barda i Jasmína klopýtavě ustoupili o několik kroků. Oblak včel se převaloval sem a tam a vytvářel za stařeninou hlavou vzdušné obrazy. Jejich bzukot připomínal zběsilé vrčení obrovského divokého zvířete.

„Mysleli jste si, že mě tu nemá kdo ochránit, co?“ pištěla žena. „Mysleli jste si, že mě můžete jen tak okrást. Moji ochránci jsou malí, ale je jich mnoho a jdou si za svým, jako by měli jedinou duši. Za to, co jste udělali, vás ubodají k smrti.“

Jasmína zoufale zašmátrala v kapsách. Když našla, co hledala, natáhla ruku. Zlaté a stříbrné mince se blýskaly ve slunečním světle.

„Vezmete si za svá jablka tohle?“ zeptala se.

Stařena sebou trhla. Podezíravě přimhouřila oči. „Když máte peníze, proč kradete?“ vyptávala se a vrásčitou rukou hbitě shrábla mince z Jasmíniny dlaně.

„Ne!“ zvolal Lief, který bez rozmýšlení vykročil k ženě. „Ty peníze jsou všechno, co máme. Nemůžete nám je vzít všechny za pár seschlých jablek!“

Kolem něj se pohotově shlukly včely a výhružně se rozbzučely.

„Opatrně, chlapče, opatrně! Pomalu, pomalu!“ chichotala se stařena. „Moji strážci nemají rádi prudké pohyby a snadno se rozhněvají. Dokonce i já je musím uklidňovat kouřem, když chci vybrat med z úlu. Dokonce i já.“

Potichu zavelela a mračno včel za ní se semklo a nakonec úplně zmizelo v záhybech jejích šálů. Pečlivě si uložila mince a zamračila se na tři provinilce.

„Vezměte si z toho ponaučení!“ vyštěkla. „A řekněte všem ostatním pobudům, že s dalšími zloději už nebudu mít slitování.“

Lief, Barda a Jasmína rozpačitě vyčkávali. Pohrozila jim pěstí. „Jděte!“ zaječela. „Vraťte se tam, odkud jste přišli.“

„Nepřišli jsme po cestě, paní! A také nejsme zloději!“ zvolala Jasmína.

Žena najednou ztichla. „Když jste sem nepřišli po silnici, tak odkud tedy?“ zabručela po chvíli. „Do mého sadu nevede jiná cesta. Leda…“

Natáhla ruku a dotkla se okraje Liefova pláště. Když poznala, že je mokrý, zalapala po dechu a pomalu zvedla hlavu. Zahleděla se přes vodu a dál k obzoru, kde se nad Planinou krys stále zvedal matný oblak kouře.

Po vrásčité tváři jí přelétl zděšený výraz.

„Kdo jste?“ zašeptala. Pak pozvedla ruku. „Ne — neříkejte mi to. Prostě jděte! Pokud vás tu někdo uvidí, nezachrání mě ani moje včely.“

„Řekněte nám, prosím, kudy se dostaneme na silnici?“ zeptal se rychle Lief.

Ukázala na stromy za svými zády. „Projděte sadem. Na druhém konci je branka. Pospěšte si! A zapomeňte, co jsem vám říkala. Nikomu neříkejte, že jste tu byli.“

„Tím si můžete být jistá,“ řekl Barda. „Vy určitě také zapomenete, že jste nás kdy viděla, viďte?“

Mlčky přikývla. Tři společníci se otočili a vykročili trávou. Když došli ke stromům, slyšeli, že za nimi něco křičí, a ohlédli se. Podivná stařena stála, kulatá jako balón a zahalená v oblaku včel, a upřeně na ně hleděla.

„Hodně štěstí!“ zavolala a mávla na ně.

Také zvedli ruku na pozdrav a šli dál.

„To je od ní moc pěkné, že nám teď přeje hodně štěstí,“ reptala Jasmína, když kličkovali mezi jabloněmi. „Ještě před chvílí nám vyhrožovala, že nás její včely ubodají. A ani ji nenapadlo, aby nám vrátila peníze.“

Barda pokrčil rameny. „Kdo ví, jakými nesnázemi prošla? Možná dělá dobře, že nedůvěřuje cizincům. Vypadá to, že kromě včel je tu úplně sama.“

„Mluvila o ‚normách‘, které musí splnit,“ řekl pomalu Lief, když dorazili na konec sadu a proklouzli brankou na klikatou pěšinu lemovanou stromy. Jako by musela vypěstovat určité množství jablek.“

„Nebo z nich něco vyrobit,“ řekl Barda. Zavřel za sebou branku a kývl hlavou směrem k ceduli připevněné na opráskaném plotu.

„Když jsem byl v paláci v Del, Mošt Včelí královny býval nápoj oblíbený mezi strážnými a akrobaty,“ pokračoval Barda. „Dodával mimořádnou sílu každému, kdo ho pil. Asi se vyrábí zrovna tady — a naše stará známá je možná sama Včelí královna.“

Lief si povzdechl. „Škoda, že nám nedala sklenici nebo dvě, než nás poslala pryč.“

Jak se tak plahočili po cestě a potichu si povídali, opravdu se cítili velmi unavení a skleslí.

Všichni mysleli na to, že nemají žádné peníze, žádné jídlo, přikrývky ani ruksaky — nemají nic, jen mapu od Liefova otce, zbraně a na sobě roztrhané šaty.

A Kouzelný pás, připomněl sám sobě Lief. Ale síly pásu ani tři kameny, které se teď blýskaly v jeho medailonech, jim nemohly naplnit žaludky ani je ochránit před nepřízní počasí.

„Opál dává nahlédnout do budoucnosti,“ řekla po chvíli Jasmína. „Mohl by nám říci, co nás čeká, nemyslíte?“

Ale Lief neměl chuť se opálu dotknout. Otřesná vidina Pouště zkázy ho stále ještě pronásledovala. Nechtěl prožívat něco podobného znovu.

„Nemusíme se dívat do budoucnosti, abychom se dozvěděli, že potřebujeme pomoc,“ řekl s pohledem upřeným před sebe. „Potřebujeme zásoby a bezpečné místo, kde bychom si mohli nějakou dobu odpočinout. Na to teď musíme myslet především.“

Čekal, že se s ním Jasmína bude přít. Když na ni pohlédl, zjistil, že ho už nějakou chvíli neposlouchá, neboť její pozornost upoutalo něco jiného.

„Slyším vozy a dupot nohou,“ oznámila nakonec. „A hlasy. Před námi musí být nějaká větší silnice.“

Skutečně během pár minut došli k místu, kde se klikatá pěšina napojovala na širokou rovnou silnici. Opatrně se po ní rozhlédli na obě strany. Zprava se blížil koňský povoz, vedle něhož šlo několik mužů a žen.

„Zdá se, že je víc takových, kteří jdou naším směrem,“ zamumlal Barda. „Vypadají celkem neškodně. Ale stejně bychom je raději měli nechat přejít. Nemůžeme si dovolit zvědavé otázky, dokud odtud nebudeme dostatečně daleko.“

Přikrčili se mezi stromy a pozorovali blížící se vůz.

Nebyl zrovna nejnovější. Hrkotal po silnici a táhl jej starý znavený kůň. Ale lidé, kteří šli vedle něj, i ti, co se vezli, mluvili jeden přes druhého a smáli se, jako by svět kolem byl v nejlepším pořádku.

Když vůz projížděl kolem, Lief několikrát zaslechl jméno ‚Ritmer'. Bylo zřejmé, že Ritmer je město a že se tam pocestní těší. To mu zvedlo náladu.

„V tomhle Ritmeru se asi konají nějaké slavnosti nebo trhy," zašeptal.

„Slavnosti — v dnešní době?" zapochyboval Barda. „To se mi nechce věřit. Ale i tak, pokud tahle silnice skutečně vede do Ritmeru, máme to cestou k Poušti zkázy. A město je přesně to, co potřebujeme — čím větší, tím lepší."

„Proč?" sykla Jasmína, která vždycky dávala přednost otevřené krajině.

„Ve městě se můžeme skrýt v davu a vydělat si peníze na nové zásoby. Nebo je vyžebrat."

„Vyžebrat?" zvolal pohoršené Lief.

Barda na něj pohlédl a koutky úst se mu zvedly do smutného úsměvu. „Někdy musí jít hrdost stranou, pokud je to pro dobrou věc," řekl.

Lief se mu rozpačitě omluvil. Jak mohl zapomenout, že Barda strávil v Del celé roky přestrojený za žebráka?

Když byl vůz dost daleko, společníci se vyplížili z úkrytu stromů a vydali se za ním. Nešli dlouho, když Lief uviděl něco ležet na zemi.

Byla to vývěska. Zvědavě ji zvedl.

Lief ukázal oznámení Bardovi a Jasmíně. Srdce se mu rozbušilo vzrušením.

Tady je odpověď na naše otázky!“ prohlásil. „Tady je naše příležitost vydělat peníze, které potřebujeme, a ještě víc. Zúčastníme se Her. A vyhrajeme!“

4. ZTRACENI V DAVU

O pár dní později, když byl Ritmer konečně na dohled, už Liefovo nadšení podstatně opadlo. Cesta byla dlouhá a únavná a kručelo mu v břiše. Nepodařilo se jim najít nic pořádného k snědku, jen bobule rostoucí podél silnice. Ale i těch bylo málo, protože pocestní, kteří šli před nimi, již většinu keřů důkladně očesali.

Jak se blížili k městu, silnice se začínala pomalu zalidňovat. Do Ritmeru měla namířeno velká spousta lidí a někteří z nich byli na cestu vybaveni stejně špatně jako Lief, Barda a Jasmína. Šaty měli roztrhané a s sebou jen trochu jídla nebo vůbec žádné. Jiní podlehli hladu a vyčerpání a zoufale zůstali ležet na okraji cesty.

Naši společníci sice pochodovali stále vpřed, museli však často zastavovat, aby si odpočinuli. S ostatními pocestnými mluvili co nejméně. Ačkoli se v davu cítili poměrně bezpečně, věděli, že bude moudřejší vyhnout se otázkám, odkud přicházejí.

Měli uší nastražené a brzy se dozvěděli, že Hry se konají jednou do roka, a to již celých deset let. Jejich sláva vzrůstala a šířila se do dalekého okolí — teď se na ně sjížděli nadšení soutěžící z nejrůznějších koutů, aby v Ritmeru zkusili své štěstí. Naše společníky také potěšilo, když se doslechli, že Šedí strážci se v době Her ve městě objevují jen zřídka.

„Vědí moc dobře, že není dobré plést se do věcí, které mají lidé tak rádi," říkala jedna vysoká rusovlasá žena. Jejím partnerem byl urostlý muž. Když se sehnul, aby si pevněji zavázal tkaničku, pod otrhanou košilí mu naskočily pořádné svaly.

Muž přikývl. „Tisíc zlatých," zamumlal. „Nebo aspoň sto! Pomysli, co všechno by se pro nás změnilo — a pro všechny u nás doma." Utáhl tkaničku, narovnal se a se zaťatými zuby hleděl na město před nimi. „Letos se dostaneme nejmíň do finále, Joano. Cítím to."

„Nikdy jsi nebyl v takové formě jako teď, Orwene," souhlasila dychtivě žena. „A já mám taky velké šance. Vloni jsem si měla dávat větší pozor. Dovolila jsem té mrše Brianě ze Sedlin, aby mi podrazila nohy. To se víckrát nestane."

Orwen ji objal mohutnou paží kolem ramen. „Nemůžeš si dávat za vinu, že jsi s Brianou prohrála. Vždyť se pak stala šampiónem. Briana je prostě skvělá zápasnice. A vzpomeň si, jak pečlivě ji obyvatelé Sedlin na Hry připravovali."

„Prý se k ní chovali jako ke královně,“ řekla hořce Joana. „Vybraná jídla a kromě tréninku žádné povinnosti. Lidé v Sedlinách si mysleli, že je Briana spasí. A co udělala? Jakmile dostala výhru, utekla s ní. Věřil bys tomu?“

„Samozřejmě,“ odpověděl jí muž. „Tisíc zlaťáků je spousta peněz, Joano. Jen málo šampiónů se vrací z Her zpátky domů. Většinou se nechtějí o své bohatství dělit, a tak s ním zmizí někam pryč, aby tam začali nový život.“

„Ale ty bys to nikdy neudělal, Orwene, že ne?“ ohrazovala se prudce Joana. „A já taky ne. *Nikdy* bych nenechala žít svůj lid v chudobě, kdybych věděla, že mu mohu pomoci. To bych se raději vydala do Pouště zkázy.“

Při posledních slovech Lief ztuhl a pohlédl na Jasmínu s Bardou, aby zjistil, zda to také slyšeli.

Joana a Orwen si vykračovali dál bok po boku a jejich hlavy vyčnívaly nad zbytkem davu.

„To, že mluvila o Poušti zkázy, ještě nic neznamená,“ řekl potichu Barda a opatrně se ohlédl. „Poušť je pro zdejší lidi stejnou noční můrou jako Lesy hrůzovlády pro obyvatele Del.“

Mračil se a dalo se mu vyčíst z tváře, že je hluboce vyčerpaný. „Teď se spíš musíme rozhodnout, jestli budeme marnit čas tím, že se pokusíme soutěžit s lidmi, jako jsou Joana a Orwen. V našem stavu…“

„Musíme to zkusit,“ špitl Lief, ačkoli to sám neviděl nijak růžově.

„Teď nemá význam o tom mluvit!“ vložila se do toho netrpělivě Jasmína. „Ať budeme na Hrách soutěžit nebo ne, stejně musíme do města. Musíme sehnat nějaké jídlo — i kdybychom ho měli ukrást. Nemáme na vybranou.“

V Ritmeru se to hemžilo lidmi. Stánky, namačkané jeden na druhém, lemovaly úzké uličky a vyplňovaly každé volné místo. Jejich majitelé vyvolávali, co mají na prodej, a ostražitě si hlídali své zboží.

Vládl tu obrovský ruch. Hudebníci, tanečnice, polykači ohně a žongléři se předváděli na každém rohu a před sebou měli položené klobouky, do nichž jim kolemjdoucí házeli mince. Některým pomáhala přilákat pozornost zvířata — hadi, psi, dokonce tancující medvědi, a různá roztodivná stvoření, která naši společníci nikdy předtím neviděli.

Lief už padal hlady a ze směsice zvuků, vůní, zářivých barev a zmatku se mu točila hlava a bolelo ho břicho. Jak klopýtal mezi houfy lidí, kolem něj se vynořovaly další a další tváře. Některé znal z cesty do Ritmeru, většina z nich ale byla cizí.

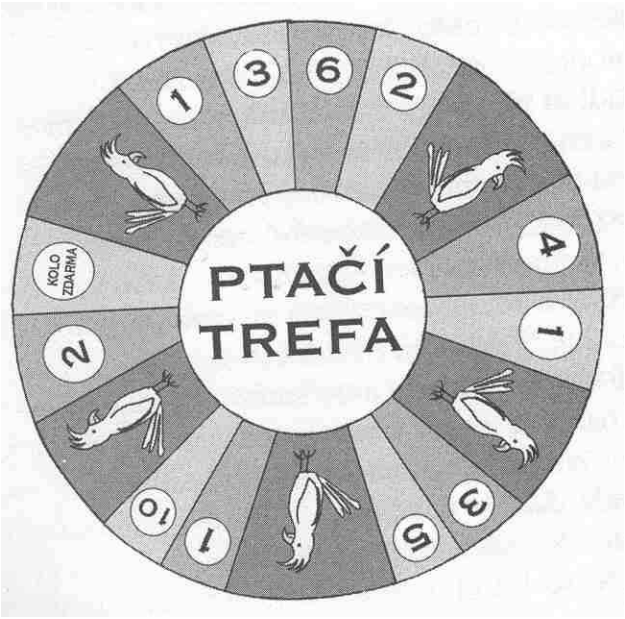
Všude se hrbily postavy žebráků, kteří k nim prosebně obraceli vyzáblé tváře a natahovali ruce. Někteří byli slepí, jiným chyběly ruce nebo nohy. A ostatní prostě jenom hladověli. Většina lidí jim vůbec nevěnovala pozornost a překračovala je, jako by to byly hromady smetí.

„Hej, děvče! Ty s tím černým ptákem! Tady!“

Ten chraplavý křik se ozval někde velmi blízko nich. Vyplašeně se rozhlédli.

Tlouštík s dlouhými mastnými vousy rozrušeně mával na Jasmínu. Tři společníci se k němu zvědavě protlačili davem. Když přišli blíž, viděli, že sedí u stolku zakrytého červenou látkou splývající až na zem. Za ním byly opřené o zeď dvě berle. Na stolku stálo bidýlko, košík malovaných dřevěných ptáků a kolo pomalované zářivě barevnými obrázky ptáků a mincí.

Nejspíš šlo o nějakou hazardní hru.

„Chtěla by sis vydělat nějaké peníze, krasavičko?“ pokoušel se muž překřičet hlučný dav.

Jasmína na se zamračila, ale nic neřekla.

„Nemůže hrát,“ odpověděl hlasitě Lief. „Leda by to bylo zadarmo.“

Muž si odkašlal. „Jak bych se pak užil vil, mladý muži? Ne, ne. Jeden stříbrný za otočení kolem, to je má cena. Ale já tvé přítelkyni nenabízím, aby hrála. Stejně teď nemůže hrát nikdo. Právě mi umřel pták. Vidíš?“ Zvedl za nohy mrtvého holuba a zamával jim s ním před nosem.

Jasmína na něj upřeně hleděla s kamennou tváří. Muž sklíčeně svěsil koutky. „Smutné, že?“ prohodil. „Smutné pro Zobáčka a ještě smutnější pro mě. Potřebuju ptáka, který by otáčel kolem. V tom spočívá ta hra. Ptačí trefa, víte? Ve svém pokoji v hostinci mám další dva holuby, ale když si

pro jednoho z nich teď půjdu, ztratím tohle místo. A s ním půldenní výdělek. To si nemůžu dovolit, že?“

S přimhouřenýma očima si prohlížel Jasmínu od hlavy k patě. „Zdá se, že tobě a tvým přátelům by dobré jídlo přišlo k duhu,“ poznamenal šibalsky. „Dobrá, pomůžu vám.“

Hodil mrtvého holuba na zem, kopnul ho pod stůl a ukázal na Kreje. „Koupím toho ptáka. Kolik za něj chceš?“

5. VÝHRA A PROHRA

Jasmína rázně zakroutila hlavou. „Krej není na prodej," řekla odhodlaně a otočila se k odchodu. Tlusťoch ji chytil za rukáv kabátu. „Neotáčej se ke mně zády, krasavičko," zabědoval. „Neodvracej se od ubohého starého Ferdinanda, pro všechno na světě."

Krej pootočil hlavu a pozorně se na muže zadíval. Pak skočil na stůl, přešel k němu, zblízka si ho prohlížel a pohazoval při tom hlavou sem a tam. Po chvíli hlasitě zakrákal.

Jasmína pohlédla na Lief a s Bardou, pak zpět na Ferdinanda. „Krej se ptá, kolik bys dal za to, když ti dneska pomůžeme?" zeptala se.

Tlouštík se hlasitě zasmál. „Mluví s tebou?" pošklebovalse pochybovačně. „No tohle, to se tedy opravdu nevidí každý den." Vytáhl z kapsy malou plechovku, otevřel ji a vzal z ní stříbrňák. „Řekni mu, že jeden dostane, když bude točit kolem do západu slunce. Bude mu to stačit?"

Krej přiletěl zpět k Jasmíně, usadil se jí na paži a opět zaskřehotal. Jasmína pomalu přikývla. „Za jeden stříbrný otočí třicetkrát. Když budeš chtít, aby točil dál, zaplatíš znovu."

„To je zlodějna!" zvolal Ferdinand.

„Taková je jeho cena," řekla klidně Jasmína.

Ferdinand posmutněl a zabořil obličej do dlaní. „Ach, jsi tak nemilosrdná! Krutá k chudému nešťastníkovi, který se jen snaží vydělat si na živobytí," brblal. „Jsem ztracený. Budu strádat a moji ptáci se mnou." Ramena se mu roztřásla a začal vzlykat.

Jasmína, kterou to očividně nedojímalo, pokrčila rameny. Lief se při pohledu na Ferdinandovy berle opřené o zeď cítil poněkud nesvůj.

„Možná je to opravdu kruté, Jasmíno," zašeptal jí do ucha. „Nemohla bys…?"

„Je to divadýlko. Může si dovolit dát desetkrát tolik," odpověděla mu. „Krej mi řekl, že má u opasku měšec napěchovaný mincemi. Je zakrytý látkou, která je přehozená přes stůl. Jen počkej."

A skutečně — když po chvíli tlusťoch vykoukl mezi prsty a viděl, že si to Jasmína nerozmyslí, přestal předstírat vzlykot a sundal ruce z obličeje. „Dobrá tedy," odsekl změněným hlasem. „Tvůj pták si jde tvrdě za svým. Postav ho na bidýlko."

„Nejdřív peníze, prosím," vložil se do toho Barda.

Ferdinand na něj vrhl zlostný pohled, ale nakonec — za hlasitého reptání a vzdychání — podal Jasmíně stříbrnou minci, kterou předtím vytáhl z plechovky.

Krej spokojeně vylezl na bidýlko.

„Vy tři se postavte stranou," řekl Ferdinand zostra. „Udělejte místo zákazníkům."

Společníci ho poslechli, ale zůstali poblíž, aby mohli všechno pozorovat. Vůbec Ferdinandovi nedůvěřovali. Z vedlejšího stánku se linula vůně dobrého jídla, až se Liefovi sbíhaly sliny. Věděl však, že nemohou utratit stříbrňák, dokud Krej nebude zas bezpečně sedět na Jasmínině rameni.

„Pojďte blíž! Pojďte blíž!" hulákal Ferdinand. „Zkuste Ptačí trefu a vyhrajte! Jeden stříbrný za otočení kola! Vyhrává každý!"

Kolem stolku se začal kupit menší dav, když začal Ferdinand ukazovat mince namalované podél kola. „Dva stříbrné za jeden!" vykřikoval. „Nebo raději tři stříbrné? Nebo čtyři? Ano, dámy a pánové, chlapci a děvčata. Čtyři stříbrňáky za jeden!"

Lidé začali šmátrat po kapsách.

Ferdinandova obtloustlá ruka postupovala kolem kola a bodala prstem do jednoho čísla za druhým. „Ale proč by mělo zůstat u čtyř?" volal. „Toto je váš šťastný den! Můžete vyhrát dokonce pět, šest nebo deset stříbrných!" Začal si rvát vlasy a koulet očima. Jeho hlas postupně přecházel do křiku. „Deset stříbrňáků za jeden! Cena pro každého hráče! Proč to dělám!? Já snad ztrácím rozum!"

Několik lidí se už protlačilo dopředu a podávalo mu peníze. Lief se nedočkavě pohnul.

„Možná bychom měli svou minci vsadit," zamumlal k Bardovi. „Mohli bychom zdvojnásobit, co máme. Nebo získat ještě víc!"

Barda se na něj shovívavě usmál. „Nebo, což je mnohem pravděpodobnější, bychom mohli svou jedinou minci prohrát a zůstal by nám jen bezcenný dřevěný pták," řekl. „Pokud se kolo zastaví na ptákovi místo na minci…"

Lief váhal. Zvláště když viděl, jak Krej poprvé roztočil kolo prudkým úderem zobáku a ono se točilo a točilo. Právě hrála nervózní žena s rozpuštěnými vlasy a dychtivě pozorovala zpomalující se kolo. Když se zastavilo na minci s dvojkou, radostně vykřikla.

„To byla trefa!" vypískl Ferdinand, zašátral v plechovce s penězi a podal ženě její výhru. „Och, mějte slitování!" Otočil se ke Krejovi a pohrozil

mu pěstí. „Musíš se víc snažit!“ vynadal mu. „Jinak mě přivedeš na mizinu!“

Dav se zasmál. Ke stolku přistoupil další hráč. Krej znovu roztočil kolo. Tento hráč měl ještě větší štěstí než dáma před ním a vyhrál tři stříbrné.

„Tenhle pták je úplně nemožný!“ zanaříkal zoufale Ferdinand. „Ach, co si počnu?“

Pak už nestačil sbírat sázky návštěvníků. Lidé se nakupili před jeho stolem a netrpělivě čekali, až si budou moci zahrát.

Krej roztáčel kolo znovu a znovu. A najednou se zdálo, že další hráči už nemají takové štěstí jako první dva. Častěji a častěji se kolo zastavovalo na obrázku s ptákem a hráči zklamaně odcházeli s dřevěnou tretkou v ruce. A když už tu a tam šipka namířila na obrázek mince, byl to obvykle jen jeden nebo dva stříbrné.

Kdykoli se tak stalo, Ferdinand kolem toho udělal nesmírný povyk. Gratuloval vítězi, bědoval, že přijde na mizinu, huboval Kreje za špatné roztáčení a strachoval se, že příště ho to bude stát ještě víc.

Ale hromádka peněz v plechovce uspokojivě rostla. Každých pár minut z ní Ferdinand nenápadně vzal několik mincí a vložil si je do měšce u opasku. Přesto se hráči dál tlačili dopředu, nedočkaví zkusit své štěstí.

„Není vůbec divu, že má měšec napěchovaný penězi,“ utrousila Jasmína s neskrývaným odporem. „Proč mu ti lidé dávají peníze? Někteří vypadají velmi chudě. Copak nevidí, že vyhrává mnohem častěji než oni?“

„Ferdinand dělá poprask, jenom když někdo vyhraje,“ mračil se Barda. „Těch, co prohrají, si nevšímá, a tak se na ně brzy zapomene.“

Jasmína se zatvářila znechuceně. „Krej už otočil dvacetdevětkrát,“ řekla. Ještě jednou a vezmeme si ho zpět. Vůbec se mi v tom nechce pokračovat. Nelíbí se mi Ferdinand ani jeho hra. Souhlasíte?“

Barda přikývl a Lief také. I když potřebovali peníze, nikomu z nich už se nechtělo pomáhat Ferdinandovi. Barda ukázal na prapor, připevněný na budově o kus dál.

„Mohli bychom tam sehnat nocleh a nějaké jídlo,“ navrhl. „Třeba nás nechají, abychom si nocleh a stravu odpracovali. Můžeme to aspoň zkusit.“

Krej naposledy roztočil kolo. Muž s útlou tváří a temnými kruhy pod očima úzkostlivě pozoroval, jak se zpomaluje. Když se zastavilo na obrázku ptáka a Ferdinand mu podal malou dřevěnou cetku, ústa se mu zachvěla a smutně odešel se svěšenými rameny.

Jasmína přistoupila ke stolu a natáhla se pro Kreje. „Třicet kol je za námi, Ferdinande," řekla. „Už musíme jít."

Ale Ferdinand, jehož baculatá tvář se leskla potem a chamtivostí, na ni upřel malá očka a rázně zakroutil hlavou.

„Nemůžete odejít," vyhrkl. „Potřebuji toho ptáka. Je to ten nejlepší, jakého jsem kdy měl. Podívejte na ten houf lidí! Nemůžete mi ho vzít!"

Jeho obtloustlá ruka vystřelila a chňapla po Krejových nohou. Krej se ale na poslední chvíli vznesl z bidýlka a přistál na okraji stolu.

„Vrať se!" rozčiloval se Ferdinand a natahoval se po něm. Krej sklonil hlavu a hbitým zobákem zatáhl za červenou látku zakrývající stůl. Ve chvíli, kdy se látka sesunula stranou, zalapali lidé po dechu a dav zaburácel vzteky.

Na zemi pod stolem totiž byla šlapka a soustava drátků, které vedly stolní deskou až ke kolu.

„Může zastavovat a pohybovat kolem, jak se mu zlíbí!" vykřikl někdo. „Pomáhá si nohama. Vidíte? On podvádí!"

Houf lidí se rozzuřeně natlačil dopředu. Krej honem přelétl Jasmíně na paži. Ferdinand popadl kolo, vyskočil na nohy a převrátil stůl, takže dřevění ptáci i plechovka stříbrných mincí sletěly na zem. Vzal nohy na ramena a hnal se ulicí překvapivou rychlostí s kolem pod paží, až za ním zbytky podvodnických drátků vlály. Někteří z podvedených hráčů se zastavili, aby sbírali peníze, které se kutálely všude kolem. Většina ale za zuřivého křiku vyrazila za prchajícím tlouštíkem.

6. BOBULA, PTÁČEK A VĚTVIČKA

Lief se za nimi díval s otevřenými ústy. „No tedy, Ferdinand má nohy naprosto v pořádku!“ zvolal překvapeně. „Nechal tady berle — a utíká jako o závod!“

„Podvodník každým coulem,“ odplivl si Barda. „Doufám, že ho chytí. Ještě štěstí, že z toho nevinili Kreje a nepustili se taky do nás.“

„A naštěstí jsi taky donutil Ferdinanda, aby nám zaplatil předem,“ zamumlala Jasmína. Pohledem přelétla silnici, jestli neuvidí nějakou minci. Ale dav zemi dokonale vysbíral a jediné, co našla, byl poslední dřevěný pták. Zvedla ho a strčila do kapsy k ostatním pokladům. Věřila, že každá maličkost se může jednou hodit.

Vydali se směrem k praporu, který se vzdouval vysoko nad hlavami davu, zavěšený nad hostincem U Šampióna. Vstoupili do dveří a ocitli se v překvapivě malé místnosti. Za pultem v protějším rohu se vynořila boubelatá žena ve světle zelených šatech zdobených mnoha volány a pentlemi a chvátala k nim. U pasu jí přitom hlasitě cinkal mohutný svazek klíčů.

„Dobrý den!“ zvolala přátelsky. Jsem Matka Jasna a budu vaší hostitelkou. Odpusťte prosím, ale než vás přivítám, musím se ujistit, že budete soutěžit na Hrách.“

„To bychom rádi,“ řekl opatrně Barda. „Ale jsme v těchto končinách cizí, a tak nevíme, jak se do Her přihlásit.“

„Pak jste na tom správném místě!“ zazářila Matka Jasna. „Toto je oficiální sídlo Her. Zde se můžete zapsat do soutěže a zůstat, dokud Hry zítra nezačnou.“

Společníci si vyměnili pohledy. Znělo to báječně, ale…

„Dohromady máme pouze jeden stříbrný,“ připustil zdráhavě Barda. „Doufali jsme, že bychom si mohli nocleh a stravu odpracovat.“

Žena jen mávla rukou a zakroutila hlavou. „Odpracovat? Nesmysl!“ zvolala. „Musíte odpočívat a jíst, abyste na Hrách podali co nejlepší výkon. Pokud máte jen jeden stříbrný, pak vás bude celý pobyt stát tuto cenu. Soutěžící platí v hostinci U Šampióna jen tehdy, když si to mohou dovolit.“

Než stačili cokoli říct, odspěchala k pultu a kývla na ně, aby ji následovali. Posadila se, přitáhla si velikou rozevřenou knihu a vzala si pero. „Jméno a město?“ zeptala se stručně a pohlédla na Bardu.

Lief zatajil dech. Všichni tři věděli, že by nebylo moudré uvádět svá skutečná jména, až se budou zapisovat na Hry. Ale nenapadlo je, že si budou muset falešná jména vymyslet tak brzy.

Matka Jasna čekala s nachystaným perem a mírně zdvihla obočí.

„Ach tak… mé jméno je — Bobula. Z Keříkova," koktal Barda.

Žena psala a mírně se mračila. „Ještě nikdy jsem o Keříkově neslyšela," řekla.

Je to — na severu," vysvětloval Barda. „Mí přátelé — Ptáček a — a Větvička — jsou také odtamtud."

Nervózně pohlédl na Liefa s Jasmínou, kteří se do něj zabodávali pohledem, ale Matka Jasna přikyvovala, hbitě psala a vypadala celkem spokojeně.

„Tak," řekla a vyskočila s knihou sevřenou v podpaždí. „Pojďte prosím za mnou!"

Všechno se seběhlo tak rychle. Lief, Barda a Jasmína ji jako omráčení následovali do vedlejší místnosti, kde byla rozsáhlá sada vah, dlouhý metr a veliká skříň.

„Dejte mi prosím své zbraně," vyzvala je Matka Jasna, zatímco hledala ve svazku u opasku ten správný klíč a odemykala skříň. Když se však zdráhali, netrpělivě zatleskala a zvýšila hlas. „Na tom musím trvat. V hostinci U Šampióna u sebe nikdo nesmí mít zbraň."

Lief s Bardou si neochotně odepnuli meče a Jasmína odevzdala dýku, kterou nosila za opaskem. Matka Jasna zamkla zbraně do skříně a souhlasně přikývla. „Nebojte," řekla už klidnějším hlasem. „Tady budou naprosto v bezpečí, a než budete odjíždět, zase vám je vrátím. Teď — vaše míry."

Postupně všechny tři zvážila a změřila a všechny údaje pečlivě zapsala do knihy. Ohmatala jim svaly a pozorně prohlédla jejich dlaně a chodidla. Pak spokojeně pokývala hlavou.

„Potřebujete se najíst a odpočinout si, drahoušci, ale jinak jste zdatní a určitě si povedete dobře," řekla. „Myslela jsem si to hned, jak jsem vás poprvé spatřila. Ještě jednu věc. Jaké máte zvláštní schopnosti?"

Čekala na odpověď s hlavou skloněnou ke straně.

Lief, Barda a Jasmína na sebe pohlédli. Nebyli si úplně jistí, co má ta žena na mysli.

Já — umím šplhat," řekla nakonec váhavě Jasmína. „Umím chodit ve výškách, houpat se, skákat…"

„Výborně, Větvičko!" zvolala Matka Jasna a zapsala vedle Jasmínina falešného jména HBITOST. „A ty, Bobulo? Nech mě hádat. Tvoje nadání bude v síle. Mám pravdu?"

Barda pokrčil rameny a přikývl. Žena se rozzářila a zapsala to. Pak pohlédla na Liefa. „A Ptáček?" zeptala se.

Lief cítil, jak se mu rozpalují tváře, a věděl, že se červená. Co to Bardu popadlo, dát mu takové směšné jméno? A jaké jsou jeho zvláštní schopnosti? Nebyl si jistý, zda vůbec nějaké má.

„Rychlost," odpověděl pohotově Barda. „Můj přítel umí velmi rychle běhat a dokonale skákat, uhýbat a kličkovat."

„Výtečně!" řekla Matka Jasna a napsala RYCHLOST vedle jména Ptáček z Keříková. „Hbitost, síla a rychlost. Tedy, dohromady musíte být dokonalé družstvo. Teď tu chvíli počkejte. Za okamžik jsem zpět."

Matka Jasna opět vyběhla z místnosti. Společníci se podívali jeden na druhého. Všichni byli zaskočeni nečekanou změnou v běhu událostí.

„Není divu, že se do Ritmeru hrne tolik lidí," pravil Lief potichu. „Spíš mě překvapuje, že tady není celá Deltora. Když nic jiného, tak tu aspoň na nějaký čas dostanou zadarmo jídlo a nocleh."

„Pokud jsou ochotní soutěžit," zašeptal Barda. „Mám pocit, že ty Hry budou mnohem obtížnější a nebezpečnější, než jsme čekali."

„Žádné závody v běhu nebo skákání nemohou být nebezpečnější než to, co máme za sebou," sykla Jasmína. „Ale nejtěžší bude zvyknout si na ta nemožná jména, která jsi nám vybral, Bardo."

„Ano," připojil se dotčeně Lief. „Ptáček! Nic hloupějšího už tě nenapadlo?"

„Ta otázka mě zaskočila, a tak jsem řekl to první, co mě napadlo," zabručel Barda. „Kdybych zaváhal, poznala by, že lžu."

V tu chvíli se Matka Jasna znovu přihnala do místnosti. Přinesla s sebou tři barevné proužky látky — červený, zelený a modrý. Červenou stuhu ovázala kolem zápěstí Bardovi, zelený pásek Liefovi a modrý dala Jasmíne. Na stužkách byla napsána jejich falešná jména a pod nimi jejich výška a váha.

„Náramky si nikdy nesundávejte, ani na noc," porada jim Jasna. Je to důkaz, že jste závodníci, ukazují vaše speciální nadání a opravňují vás k jídlu, pití a vstupu na Hry. Tak — teď se určitě chcete najíst a odpočinout si po cestě. Jeden stříbrný, prosím."

Jasmína jí podala peníz a na oplátku dostala klíč s číslem 77. „Tohle je klíč od vašeho pokoje," řekla Matka Jasna. „Opravdu šťastné číslo. Dávejte na něj pozor."

Když přikývli, váhavě skousla spodní ret, jako by se nemohla rozhodnout. Pak se náhle otočila, aby se ujistila, že jsou sami, a naklonila se k nim, až zelené volány zašustily.

„No — neříkám to všem soutěžícím, ale jste na Hrách poprvé a mně se líbíte,“ šeptala. „Nikomu nedůvěřujte, ať by se k vám choval jakkoli přátelsky. A vždy se zamykejte — hlavně v noci. Nechceme tu žádné… nehody.“

Spiklenecky přitiskla prst na rty, pak se rychle otočila a chvátala pryč s rukou zdviženou na znamení, aby šli za ní.

V údivu ji následovali do veliké jídelny, kde už hodovalo mnoho lidí s červenými, modrými a zelenými náramky. Mnoho stolovníků vzhlédlo a zíralo na ně. Tváře jim oživly zvědavostí, vzdorem, podezíravostí nebo zlobou. Většinou byli urostlí a zdáli se neobyčejně silní, i když se mezi nimi našlo i pár menších a hubenějších.

Lief zvedl bradu a hrdě se rozhlížel, odhodlaný dát ostatním najevo, že se nebojí. U prostředního stolu uviděl Joanu s Orwenem, ty dva vysoké pocestné, které potkali cestou do Ritmeru. Pak sebou leknutím trhl. Vedle nich osamoceně seděl další člověk, kterého znal.

Byl to ten snědý muž s jizvou ve tváři, kterého potkali v Tomově obchodě na cestě do Města krys. Teď na ně upíral chladné oči, ale vůbec na sobě nedal znát, že je poznává.

„Dejte si cokoli, na co máte chuť, drahoušci,“ vybídla je Matka Jasna a ukázala na dlouhý stůl podél zdi, na němž byla nejrůznější jídla, přihřívaná nízkými plameny. „Najezte se a odpočiňte si. Udělejte všechno, abyste zítra byli svěží. Vy tři máte podle mě veliké šance! Vypadáte na finalisty. A to jsem jich už viděla mnoho přijít a odejít.“

Nenamáhala se ztišit hlas a Lief se začal ošívat, jelikož ostatní soutěžící zpozorněli. Všichni slyšeli, co jim řekla.

„Nu, musím se vrátit do přijímací místnosti,“ pokračovala Matka Jasna. „Už je pozdě, ale i touto dobou ještě mohou dorazit další závodníci. K snídani vás vzbudí zvonek. Druhé zvonění — o hodinu později — bude svolávat soutěžící na Hry.“

Otočila se k odchodu. Liefovi se najednou nechtělo zůstat sám v nepřátelské atmosféře, a tak promluvil, aby ji zdržel. „Než odejdete, Matko Jasno, mohla byste nám poradit, ve kterých disciplínách bychom měli největší šance?“ zeptal se.

Zena na něj hleděla se zdviženým obočím. „Ale to přece víte, ne? Nebudete si vybírat, s kým budete zápasit.“

„Zápasit?“ zopakoval nechápavě Lief.

Matka Jasna přikývla. „Budete bojovat s těmi, které vám vylosují — z těch, kdo odpovídají vaší výšce, váze a zvláštním dovednostem,“ řekla ja-

koby nic. „Aspoň ze začátku. Samozřejmě, pokud vyhrajete v počátečních kolech, budete nakonec zápasit se soutěžícími všech druhů.“

Spráskla ruce a oči jí zajiskřily.

„Takové zápasy jsou nejnapínavější ze všech. Hbitost proti síle. Rychlost proti hbitosti. Důvtip proti váze. Veliký proti malému. Někdy boj trvá celé hodiny. Před dvěma lety finále trvalo den a noc — ach, to byla krvavá bitva. Poražený, chudák, nakonec přišel o nohu, měl ji dočista rozdrcenou na kousky. Ale jako útěchu měl svých sto zlatých. A byla to báječná podívaná, věřte mi!“

Potěšené na ně kývla a odběhla. Dveře za ní zacvakly.

7. POTÍŽE

Společníci hleděli jeden na druhého. „Tak," řekl nakonec Barda. „Teď už víme, proč celá Deltora nejezdí na Ritmerské hry. Většina lidí netouží po tom, aby je někdo zatloukl do země jen tak pro zábavu."

Lief pohlédl k místu, kde seděl muž s jizvou, aby ho ukázal Jasmíně a Bardovi. Ale jeho židle byla přisunuta ke stolu a prázdná. Byl pryč.

„Myslím, že bychom odtud měli odejít," vypravil ze sebe. „Nemůžeme riskovat vážná zranění jenom kvůli penězům. Budeme si muset zásoby obstarat jinak."

Jasmína zakroutila hlavou. „Neodejdu, dokud se nenajím," oznámila. „Já i Filli máme hrozný hlad."

Barda s Liefem se na sebe podívali. Pomyšlení na jídlo je také lákalo. „Matka Jasna dostala náš stříbrňák," zamumlal Lief. „Na jedno jídlo by to mělo stačit."

A tak bylo rozhodnuto. Naložili si na talíře hromady pokrmů. Pak se usadili a s chutí se dali do jídla. Bylo velmi dobré. Na stole stály džbánky s Moštem Včelí královny a oni vychutnávali jeho perlivou, sladkou chuť a vypili každý několik pohárů.

Byli tak zabraní do jídla, že mluvili jen málo a ani nikdo nemluvil na ně. Lief ale cítil mravenčení v zátylku a byl si jistý, že se na něj upírají tucty očí. Ostatní soutěžící se asi pokoušeli odhadnout, zda pro ně bude nebezpečným protivníkem. Nemusíte si dělat starosti, odpovídal jim v duchu. Brzy zmizím.

Když dojedli, jídelna už byla skoro prázdná. Lief, který konečně zahnal hlad, teď toužil pro změnu po spánku. Barda s Jasmínou také zívali, ale všichni věděli, že nemohou v hostinci zůstat. Neochotně vstali a vykročili ke vstupním dveřím s vědomím, že každý jejich krok je bedlivě sledován.

„Už se nemůžu dočkat, až odtud budeme pryč. Ale netěším se, až budeme Matce Jasně vysvětlovat, že jsme si to rozmysleli," zabručel Lief, poněkud nesvůj.

Jasmína se zasmála. „Protože se na nás bude zlobit? Co na tom záleží?"

Barda zatlačil na dveře, ale ty se ani nepohnuly. Zdálo se, že jsou zamčené zvenčí.

„Tudy ne,“ ozval se za nimi klidný, hluboký hlas. „Pokoje a výcvikový areál jsou tamtudy.“ Otočili se a uviděli mohutnou postavu Orwena. Ukazoval na dveře na opačném konci místnosti.

„Nehledáme ložnice ani cvičiště,“ odpověděla úsečně Jasmína. „Chceme odejít z hostince.“

Orwen se na ni chvíli zadíval, jako by ji neslyšel. pak ale zakroutil hlavou. „Jste soutěžící,“ řekl. „Nemůžete odejít.“

Lief usoudil, že ten veliký muž je asi pěkně přitroublý. „Rozmysleli jsme si to, Orwene,“ vysvětloval mu trpělivě. „Už nechceme soutěžit. Chceme odejít z Ritmeru a vydat se svou cestou.“

Ale Orwen znovu zakroutil hlavou. „Nemůžete si to rozmyslet,“ řekl. „Vaše jména jsou zapsaná v knize. Máte náramky. Jedli jste a pili v jídelně pro soutěžící. Teď už vás nenechají odejít.“

„Chceš říct, že jsme tu uvězněni?“ zeptal se nevěřícně Barda.

Orwen pokrčil obrovskými rameny. „My ostatní tu chceme být. Nezdá se nám, že bychom tu byli uvězněni. Ale určitě si nemůžeme přicházet a odcházet, jak se nám zachce.“

Kývl jim na rozloučenou, otočil se a odešel.

Jasmína vztekle bušila pěstmi do dveří. S rachotem se otřásaly, ale nikdo nepřišel.

„Co teď budeme dělat?“ bědoval Lief.

„Potichu půjdeme do svého pokoje,“ řekl klidně Barda. „Teď nejsme moc bystří, protože jsme unavení. Vyspíme se, a až se vzbudíme, určitě najdeme cestu ven.“

Místnost utichla a všichni je sledovali, jak kráčejí ke dveřím v zadní části jídelny a vycházejí ven. Nápisy je dovedly po několika schodech do lůžkového patra hostince. Pak se vydali bludištěm chodeb lemovaných dveřmi a hledali číslo 77.

I když koberce tlumily jejich kroky a chodba byla dobře osvícená a naprosto tichá, Lief se začínal cítit stále nepříjemněji. Náhle jako by mu nohy ofoukl studený průvan. Cítil mravenčení v zátylku. A byl si jistý, že se za nimi kradmo pootevírají dveře a sledují je nepřátelské pohledy. Několikrát se prudce otočil, aby slídily přistihl, ale nikdy nic neviděl.

„Nezastavujte se,“ řekl Barda nahlas. „Nechte hlupáky, ať se podívají. To nám přece nic neudělá, ne?“

„Někdo nás pronásleduje,“ špitla Jasmína. „Cítím to. Ta ženská o nás neměla vytrubovat takové chvalozpěvy. Bojím se, že se nás někdo rozhodl odklidit z cesty dřív, než Hry začnou.“

Lief instinktivně zašmátral po meči, jenže pochopitelně ho u opasku neměl — zbraň byla zamčená ve skříni Matky Jasny.

Právě procházeli kolem pokojů číslo 65 a 66. Kousek před nimi se chodba stáčela. „Náš pokoj už nemůže být daleko," zašeptal. „Tam budeme v bezpečí."

Přidali do kroku. Během chvilky dorazili na roh chodby. Kvapně zahnuli a ocitli se v krátké, slepé uličce. Vydali se k číslu 77, který byl přesně na jejím konci.

Vtom světla zhasla.

Krej zakrákal na poplach. Lief se poslepu otočil, uskočil stranou a přitiskl se ke zdi. Ucítil letmý dotek na rameni. Barda vykřikl. Ozvala se rána, nějaký rachot a vzteklé bolestné zasténání. Slyšel souboj a vzdalující se dupot. Pak bylo ticho.

„Liefe! Bardo!" ozvala se Jasmína. „Jste v…"

Lief odpověděl a ulevilo se mu, když se ozval i Barda. Vtom, stejně nečekaně, jako světla zhasla, se znovu rozsvítilo. Lief si zastínil oči proti prudkému světlu a mžoural na Bardu, který se sbíral ze země a vytahoval z kapsy zmačkaný papír.

Za ním stála Jasmína s divoce rozcuchanými vlasy. Levou ruku měla starostlivě přitisknutou na kabátě v místě, kde se schovával Filli. V pravé ruce držela svou druhou dýku — tu, co obvykle nosila schovanou. Její hrot byl temně rudý. Mračila se a divoce se rozhlížela po chodbě. Stejně jako ona i Lief brzy uviděl na podlaze chodby krvavou cestičku.

„Výborně! Myslela jsem si, že jsem ho zasáhla, ale nebyla jsem si jistá. Aspoň je to naučí, že nejsme tak snadný cíl," zasyčela zlostně Jasmína. „Zbabělci — napadnout nás zezadu a ve tmě!"

„Vzali nám klíč od pokoje," oznámil jim rozzlobeně Barda. „A místo něj tu nechali tohle." Ukázal jim papír, který držel v ruce.

Společníci se rozhlédli po tiché chodbě. Žádné z dveří se neotevřely.

„Nuže?“ zeptal se po chvíli Lief. „Co s tím budeme dělat?“

Ale odpověď už znal. Sám kypěl zlostí. Viděl jiskření v Jasmíniných očích a Bardovy sveřepě sevřené čelisti.

„Ať na nás dnes zaútočil kdokoli, udělal velikou chybu,“ řekla Jasmína dostatečně nahlas, aby to každý mohl slyšet. „Možná jsme předtím měli jiné úmysly, ale teď rozhodně neutečeme z boje.“

„A nebudeme to my, kdo toho bude litovat!“ zahřímal Barda.

Pomalu došli ke dveřím označeným číslem 77. Barda zmáčkl kliku, dveře se otevřely a oni vešli do malého uklizeného pokoje.

Pokojík byl světlý a zářivý, na podlaze ležel pestrobarevný koberec, zamřížované okno jej ale proměňovalo ve vězeňskou celu. Byly tu jenom tři postele se světle červenými potahy a malá, robustní skříň.

„Ten někdo si možná myslí, že ze strachu před napadením nezamhouříme celou noc oči,“ bručel Lief.

„Pak je to hlupák,“ odsekl Barda. „Budeme spát nerušené a beze strachu.“ Opřel se ramenem o skříň a přitlačil ji ke dveřím.

S úlevou padli do svých postelí a usnuli. Jak Barda předpověděl, spali tvrdě. Pokud se za dveřmi ozvaly tiché zvuky noci, nevyrušily je. Spali bezpečně celou noc s vědomím, že nikdo nemůže vejít do pokoje, aniž by je probudil.

Ale jak také Barda poznamenal, byli unavení a neuvažovali bystře. Tolik se soustředili na hrozící nebezpečí, že zapomněli na jednu věc.

Tak jako klíč může dveře odemknout, může je také zamknout. Když se ráno ozval budíček a oni odsunuli skříň stranou, našli dveře pevně zamčené.

Jejich neznámý nepřítel i tak dokázal dohlédnout na to, aby Hry nevyhráli. Rozhodl se, že je na ně nenechá ani přijít.

8. HRY

Dlouho volali a bušili, ale nikdo nepřišel. Nakonec se Barda proti dveřím vztekle rozeběhl, aby je vyrazil ramenem, ale dřevo bylo příliš pevné a zámek příliš masivní. Vše bylo marné.

Nakonec to vzdali a natáhli se zpátky na postel.

„Byli jsme hloupí — měli jsme s něčím takovým počítat," supěl Barda.

Jasmína mlčela. Lief věděl, že se snaží překonat paniku. Pro Jasmínu bylo uvěznění v malém pokoji nejhorším mučením. Po chvíli vyskočila a utíkala k oknu, lomcovala mřížemi a hlasitě volala k jasné obloze. Ale vítr její křik odnesl, takže je nikdo neslyšel.

„Neprotáhl by se Krej mřížemi?" napadlo Liefa. Jasmína zakroutila hlavou, ale ta otázka jí vnukla nápad. Stáhla z postele přehoz a polovinu vysoukala mřížemi ven, takže se třepotal v mírném větru jako vlajka.

Ozvalo se druhé zazvonění. Čas se vlekl. Lief zaťal zuby při pomyšlení na jejich nepřítele, který se teď musel bavit tím, jak snadno je napálil.

Najednou někdo ostře zaťukal na dveře a klika zarachotila. Všichni vykřikli a uslyšeli klíč v zámku. Dveře se rozlétly a stála v nich Matka Jasna ve světle červených šatech a dámském čepci proti slunci, který měla uvázaný zelenými a modrými pentlemi. Tváře jí jen hořely a stěží popadala dech.

„Už jsem odcházela na Hry, když vtom jsem zahlédla, jak z okna vlaje jeden z mých přehozů!" zvolala rozrušeně. „Nemohla jsem uvěřit svým očím a okamžitě jsem sem utíkala."

Stručně jí vysvětlili, co se stalo. Napjatě je poslouchala a chvílemi vykřikovala hrůzou a zděšením.

„Och, tolik se stydím, že se něco podobného stalo zrovna v mém hostinci!" zajíkla se. „Doufám, že tato nepříjemnost neovlivní váš výkon. Každému jsem říkala, že podle mého jste přinejmenším finalisté."

„Ale — není příliš pozdě?" ujišťoval se Lief.

Matka Jasna rozhodně potřásla hlavou. „Vůbec ne!" vykřikla. „Pojďte se mnou."

Kreje s Fillim nechali v pokoji a následovali ji dolů po schodech do prázdné jídelny. Tam jim dala snídani a veliké poháry se šumivým Moštem Včelí královny. „Jezte, ať jste silní," řekla rázně. „Ukážeme vašemu zlomyslnému nepříteli, že s favority Matky Jasny není radno si zahrávat!"

Když se najedli a napili do sytosti, vedla je cvičištěm v zadní části hostince a pak krytým chodníkem přímo do arény. Zahajovací ceremoniál Her

ještě neskončil a mnoho tváří se po nich zvědavě otáčelo, aby si prohlédli nové soutěžící. Barda, Jasmína i Lief zdvihli bradu a ignorovali pohledy a šepot obecenstva i ostatních závodníků.

„Hodně štěstí!“ zašeptala Matka Jasna, než odchvátala, a zanechala společníky o samotě.

Arénu tvořilo veliké kulaté písečné pole, obklopené řadami lavic, a každá další řada vždy byla o něco výš než ta předchozí. Lavice byly plné lidí, z nichž mnozí mávali červenými, zelenými nebo modrými vlajkami s obrázkem zlaté medaile, která byla symbolem Her.

Závodníci stojící v houfu uprostřed arény zvedli ruce k přísaze, že budou bojovat, jak nejlépe umějí. Postavy Joany a Orwena výrazně převyšovaly ostatní. Cizinec s jizvou stál nedaleko Liefa. Kolem krku měl ovázaný roztřepený kus látky.

Měla ho chránit před sluncem, nebo skrývala zranění, které mu v noci způsobila Jasmínina dýka? Lief zvedl ruku a zatnul při tom pěst. Všechny jeho pochyby a obavy se rozplynuly. Byl rozzlobený a odhodlaný ukázat, že se nenechá porazit tak snadno.

Brzy poté byly vyhlášeny dvojice soupeřů a začalo se zápasit. Pravidla byla jednoduchá. Všechny dvojice zápasily současně. Každá bojovala do té doby, dokud se oba protivníci udrželi na nohou. Souboj skončil, když už poražený nedokázal vstát.

Poraženého pak odnesli a vítěz po několika krátkých minutách odpočinku dostal do páru jiného vítěze a bojovalo se dál. Vytrvalost tu byla stejně důležitá jako síla, hbitost, rychlost a důvtip.

Lief, Barda a Jasmína brzy poznali, že principy čestného souboje nehrají na Ritmerských hrách pražádnou roli. Závodníci bojovali se zuřivým zápalem, kousali a škrábali, vráželi do soupeřů hlavou, trhali jim vlasy a píchali je do očí, surově je bili a kopali. Nic nebylo zakázáno kromě použití zbraní.

Dav burácel, mával vlajkami, povzbuzoval své favority a pískal na ty, kdo nebojovali podle jeho představ. Na své si přišli také prodavači sladkostí, teplých jídel a Moštu Včelí královny, kteří chodili sem a tam uličkami mezi lavicemi a vyvolávali své zboží.

Jak opouštěli arénu stále další a další zklamaní a pomlácení poražení, prostor mezi soupeřícími dvojicemi se zvětšoval. Každý další boj byl tvrdší než ten předchozí, ale Lief, Barda a Jasmína zatím prošli všemi koly úspěšně.

Na rozdíl od většiny soupeřů byli zvyklí bojovat o vlastní život. Od té doby, co se poprvé setkali v Lesích hrůzovlády, se mnohé naučili. A hodil se jim tu i jejich předchozí výcvik.

Ne nadarmo strávil Lief dětství v nebezpečných ulicích Del. Bylo to přesně tak, jak to Barda popsal Matce Jasně — dokázal kličkovat a výborně běhal a silnější a větší nepřátele zmátl pomocí svého důvtipu. I když byl mladý, prací v kovárně mu tělo zesílilo a jeho svaly byly zvyklé na velkou zátěž.

Barda byl od dětství ve výcviku pro družinu palácové stráže — a strážní byli toho času nejstatnější bojovníci v Deltoře, které dokázala porazit jedině kouzla Pána stínů. Řadu let Barda v rámci výcviku zápasil se svými druhy. A když žil přestrojený za žebráka před branami kovárny, udržoval se ve formě tím, že sledoval Liefa na každém kroku a chránil ho v ulicích města.

A Jasmína? Přestože byla velmi drobná a štíhlá, nikdo z ostatních nikdy nečelil tomu, čemu se musela postavit ona, nikdo nežil jejím životem. Bystrá Matka Jasna poznala sílu Jasmíniných štíhlých paží a odhodlanost jejích zelených očí. Ale Jasmínini protivníci opakovaně zaměňovali její drobné rozměry za slabost a také na to brzy doplatili.

Slunce už stálo nízko nad obzorem, když bylo konečně vyhlášeno osm finalistů, kteří měli bojovat příštího dne. Barda, Lief i Jasmína byli mezi nimi. Také mezi nimi byla Joana s Orwenem. Další byl malý, ale zato velmi svalnatý muž jménem Glok, pak Nerida, která ohromila obecenstvo svou rychlostí, a cizinec s jizvou, jehož jméno teď společníci slyšeli poprvé — Zmar.

„Trefné jméno pro takovou temnou osobnost," zabručel Barda, když Zmar vystoupil s kamennou tváří o krok vpřed a zvedl ruce ke skandujícímu davu. „Pomyšlení, že bych měl bojovat zrovna s ním, mě vůbec netěší."

Ani Liefa. Ale bylo tu něco, co ho znepokojovalo ještě víc. „Nečekal jsem, že se všichni dostaneme do finále," zašeptal. „Co když budeme muset bojovat spolu?"

Jasmína na něj pohlédla. „No, rozhodneme se, kdo vyhraje, a pak budeme souboj jen předstírat," řekla. Každopádně úplně stejně to budeme muset udělat ve všech zítřejších zápasech. Musíme nechat protivníky vyhrát, abychom předešli vážným zraněním. Každý už máme 100 zlatých jistých, protože jsme se dostali do finále. To je ještě víc, než jsme potřebovali."

Barda se neklidně pohnul. Nápad podvádět, aby za každou cenu prohráli, ho pohoršil stejně, jako kdyby měli podvádět kvůli výhře. „To by nebylo čestné…“ začal.

„Nebylo by to čestné?“ zasyčela Jasmína. „Co má s tímhle společného čest?“ Prudce se otočila k Liefovi. „Vysvětli mu to!“ naléhala.

Lief se rozpakoval. Netrápila ho ani tak myšlenka oklamat pořadatele Her nebo dokonce diváky. V ulicích Del platilo čestné jednání pouze mezi přáteli, jinak bylo jedinou zásadou přežít. Ale část jeho mysli — ta, která stále ještě vřela zlostí nad výhružným vzkazem a zamčenými dveřmi — se proti Jasmínině plánu bouřila.

„Naši soupeři poznají, že se nesnažíme vyhrát. Bude to vypadat, že jsme nakonec ustoupili jejich hrozbám,“ řekl potichu.

Jasmína si znechuceně odplivla. „Jsi stejný pošetilec jako Barda! Budeš riskovat naši výpravu kvůli své hrdosti? Tohle nesnáším!“

Otočila se a odkráčela.

Toho večera finalisté jedli společně v jídelní hale, kde je obsluhovala usměvavá a čilá Matka Jasna v červených šatech s volány. Byla to divná večeře, protože zatímco předešlé noci byla místnost rušná a plná hluku, dnes byla prázdná a rozléhala se v ní ozvěna. Poražené soutěžící už podle všeho poslali pryč. Lief uvažoval, jak se jim asi daří, protože mnozí z nich byli zraněni a skoro všichni úplně bez peněz.

Jasmína se stále ještě zlobila. Jedla jenom málo a pila pouze vodu. „Mošt Včelí královny je pro mě příliš silný,“ zamumlala. „Dělá se mi zle, když na něj jenom pomyslím. Vzduch v aréně jím byl prosycený. Lidé v hledišti ho pili celý den.“

Barda se zamračil. „Neměli by jim ho prodávat. Je určený pro bojovníky, kteří potřebují hodně energie, ne pro ty, kdo jenom sedí a dívají se. Není divu, že chtějí vidět krev.“

V tu chvíli Matka Jasna zazvonila na malý zvonek.

Jen pár slov, než začnete odcházet do svých pokojů, moji drazí,“ řekla, když se k ní všichni finalisté otočili. „Dnes v noci tu nechci žádné lsti ani potíže, takže vám hodlám vzít klíče a sama zamknout dveře vašich pokojů. Odemknu je ráno hned po budíčku.“

V místnosti bylo naprosté ticho. Baculatá žena na ně pohlédla s vážnou tváří. „Takže spěte tvrdě a načerpejte síly,“ pokračovala. „Zítra nesmíte dát najevo ani známku slabosti nebo nedostatek odhodlání. Obecenstvo bývá v den finále velmi rozrušené. Opravdu velmi rozrušené. Zažila jsem finalisty,

kteří nepodávali dost dobrý výkon, a tak je dav roztrhal na kusy. Nerada bych, aby se tohle stalo komukoli z vás.“

Liefovi se zvedl žaludek. Neodvažoval se pohlédnout na Jasmínu nebo Bardu. Tak takhle si pořadatelé Her zajišťují, že všichni finalisté budou bojovat ze všech sil. Jejich zbraní je dav — tisíce lidí, jednajících jako jedna mysl, vyburcovaných na maximum a prahnoucích po krvi.

9. FINALISTÉ

Když zítřejšího rána dorazili do arény, už to tam vřelo. Slunce svítilo na jednu polovinu čerstvě uhrabaného písku. Druhá strana byla zastíněna. Lavice praskaly ve švech a v davu narůstalo vzrušení.

Osm finalistů pozvedlo ruce a zopakovalo přísahu, že budou bojovat, jak nejlépe umí. Pak jeden po druhém vystoupili z řady, aby si vytáhli kartu z pleteného košíku, který držela usměvavá Matka Jasna.

Lief se se staženým hrdlem podíval na svou kartu. Byla na ní trojka. Pohlédl na Bardu a Jasmínu a s úlevou zjistil, že Barda má jedničku a Jasmína čtyřku. Takže aspoň v tomto kole nebudou bojovat spolu. Ale kdo jsou tedy jejich protivníci?

Rozhlédl se kolem a jeho naděje pohasly, když viděl, jak Zmar s kartou vysoko zdviženou, aby číslo bylo dobře vidět, kráčí k Bardovi. Mohutný Orwen si vytáhl druhou kartu s číslem 4 a už stál připravený u Jasmíny, která vedle něj vypadala jako dítě. Glok a Joana si oba vytáhli dvojku. Takže na Liefa zůstala Nerida Rychlonožka. No jistě, už k němu spěchá a mává na něj trojkou, aby mu ukázala, že k sobě patří.

Dav burácel, když čtyři páry bojovníků odhodily karty a postavily se k sobě čelem.

Nerida pohlédla na své ruce, pak na Liefa. „Musím přiznat, že se trochu bojím," řekla potichu. „Skutečně netuším, jak jsem se mohla dostat do finále. A ty jsi jeden z favoritů Matky Jasny, viď?"

Lief se na ni rozpačitě zahleděl. Včera bojoval s několika ženami a naučil se, že není moudré vidět v nich cokoli jiného než nebezpečné protivníky. Krom toho — každý, kdo viděl Jasmínu v akci, věděl moc dobře, že se nevyplácí podceňovat soupeře jenom kvůli tomu, že se jedná o ženu. Jenže Nerida vypadala tak mírně. Byla stejně vysoká jako on, ale štíhlá a uhlazená jako laň s velikýma tmavýma očima.

„Ten… dav," koktal. „Musíme…"

„Samozřejmě!" zašeptala Nerida. „Vím, že se musím snažit. A nebudu ti vyčítat, když budeš dělat, co musíš. Ať se mi stane cokoli, moje ubohé sestry a matka dostanou aspoň těch 100 zlatých, co jsem už vyhrála. Matka Jasna to slíbila."

„Nemusíš se bát…" začal laskavě Lief. Ale v tu chvíli zazvonil zahajovací gong, Neridina noha se vymrštila jako had a zasáhla Liefa přímo do brady, takže ho srazila na záda.

Dav se zasmál a začal pískat.

Lief se vyškrábal na nohy a zatřásl hlavou, aby se vzpamatoval. V uších mu zvonilo a nikde Neridu neviděl. Překvapivě rychle se dostala za něj. Surově ho zezadu kopla pod koleno, až se mu podlomily nohy, klopýtl dopředu a v nesnesitelných bolestech lapal po dechu. Nerida kolem něj létala jako šipka, střelhbitě se na něj vrhala a kopala ho do kotníků, kolenou, do břicha, do zad, až se otáčel kolem dokola jako popletený klaun a marně se na ni snažil dosáhnout.

Udělala z něj hlupáka! Obecenstvo se mu začalo posmívat a vykřikovat jeho přihlouplé falešné jméno, Ptáček. Vlna hněvu mu trochu vyčistila hlavu. Pokud může být rychlá Nerida, on to dokáže také. Uskočil od ní, takže se mu musela postavit čelem. Ostražitě kráčeli proti sobě v kruhu. Pak se Lief nečekaně vymrštil dopředu, chytl ji kolem pasu a hodil s ní o zem.

Svalila se a vleže chvíli popadala dech, s jednou rukou bezvládně ležící vedle těla. Ted Liefovi zbývalo jenom ji dorazit. Zabránit jí, aby se znovu postavila na nohy. Kopnout ji nebo uhodit…

Ale jak se svíjela v prachu, z očí jí začaly téct slzy. „Prosím…“ zašeptala.

Na zlomek sekundy Lief zaváhal. A to jí stačilo. V tu chvíli se její bezvládná paže vymrštila vpřed a chytila ho za kotník. Pak obecenstvo zaburácelo, když vyskočila a podrazila mu nohy. Lief se zapotácel, padl do písku a dál už nic nevěděl.

Mezitím Barda sváděl urputný zápas se Zmarem. Přetlačovali se a snažili se povalit jeden druhého na zem. Jejich síly však byly velmi vyrovnané. Barda byl o něco vyšší, ale Zmar měl zase svaly jako ze železa a také silnější vůli. Jak se tak drželi, vrávorali ze strany na stranu, zepředu dozadu, ale ani jeden neudělal chybu a žádný z nich neustoupil.

Ať jsi přišel odkudkoli, Zmare z Hor, musel jsi mít život plný útrap, napadlo Bardu. Hodně jsi trpěl. Pak si vzpomněl na značku, kterou muž s jizvou nakreslil do prachu na pultu v Tornově obchodě, kde ho poprvé viděli. Symbol Hnutí odporu. Tajnou značku těch, kdo přísahali vzepřít se Pánovi stínů.

„Co tady děláš, Zmare?“ funěl Barda. „Proč plýtváš časem a pereš se tu se mnou, když máš na práci mnohem důležitější věci?“

„Jaké věci?“ zasyčel Zmar a dlouhá jizva se mu bělala uprostřed snědé kůže. „Moje práce — teď — je rozdrtit tě na prach — Bobulo z Keříkova!“ Rty se mu zkřivily do trpkého úsměvu, když to jméno vyslovil. Nepochybně tušil, že je falešné.

„Tvůj přítel Ptáček už padl k zemi a znovu se na nohy jen tak nepostaví,“ vysmíval se škodolibě Zmar. „Vidíš, tam za tebou? Slyšíš diváky?“ Barda se usilovně snažil soustředit na boj, neohlédnout se a nevnímat výkřiky lidí. Přesto slyšel vzrušené povzbuzování davu: „Nerido! Nerido! Kopni ho! Ano! Ještě! Jen mu dej!“

Zmar ho sevřel ještě pevněji a trochu přesunul váhu. Barda maličko zavrávoral. „Nebude to tak snadné, Zmare!“ zavrčel. Zatnul zuby a bojoval dál.

Jasmína neviděla nic než to, jak okolo ní krouží Orwenův mohutný obrys. Neslyšela nic než jeho zuřivé vrčení, když se na ni vrhl, a bušení vlastního srdce, když na poslední chvíli uskočila stranou. Mozek jí teď musel pracovat stejně rychle jako nohy.

Všichni soutěžící, se kterými zápasila předchozí den, byli větší než ona, ale žádný z nich se mohutností ani váhou nevyrovnal Orwenovi. Pokud se nechá chytit do jeho medvědího sevření, rozdrtí ji. Věděla, že musí být jako včela poletující kolem hlavy ohromného zvířete. Musí ho vyprovokovat a unavit, aby udělal chybu.

Ale Orwen nebyl úplně hloupý. Věděl, o co se Jasmína snaží. Dost dlouho se udržela mimo jeho dosah, točila se a uskakovala, občas mu uštědřila i prudký, bolestivý kopanec do kotníku nebo do kolene. Tvář měl zalitou potem, ale stále ji bedlivě sledoval.

Znovu se mu vyhnula. Dlouhé minuty se pokoušela obrátit ho tváří proti slunci. Už se jí to skoro podařilo. Ještě jeden nebo dva uskoky…

Vtom se Orwenův výraz tváře změnil. Díval se Jasmíně přes rameno očima naplněnýma hrůzou. Byla to lest? Nebo…

Za jejími zády se ozval děsivý zvuk — mučivý sípot někoho, koho někdo škrtí. A obecenstvo hřmělo: „Gloku! Gloku! Zabij ji! Zabij ji! Zabij ji!“

Orwen vyrazil vpřed. Jasmína uskočila stranou, ale téměř okamžitě pochopila, že se její soupeř nedívá na ni. Úplně zapomněl, že tam je.

Joana ležela přitisknutá nehybně k zemi. A nad ní klečel Glok, který jí obrovskýma chlupatýma rukama svíral hrdlo. Třásl s ní, ještě víc ji tiskl k zemi a s vyceněnými zuby a zběsilou radostí pozoroval, jak z ní odchází život.

Vtom se na něj vrhl Orwen a odhodil ho stranou, jako by to byl ranec hadrů. Diváci vykřikli leknutím. Gloka to zaskočilo a vztekle vrčel až do chvíle, než ztěžka dopadl na zem. Orwen poklekl vedle Joany a kolébal ji v náručí.

Její tělo bylo tak bezvládné a nehybné, že si Jasmína nejdřív myslela, že je mrtvá. Když však Orwen zavolal její jméno, víčka se jí zachvěla a rukou si sáhla na pohmožděný krk. Orwen zasténal úlevou, svěsil hlavu a dál nevnímal už nic než ji.

A tak si nevšímal ani Gloka, který se postupně sbíral ze země a blížil se k němu. Neslyšel ani Jasmínin ostrý, varovný výkřik. Nevěnoval pozornost davu, který vstával z lavic v horečnatém vzrušení. V tu chvíli ho Glok zezadu udeřil obrovskými pěstmi do krku. Orwen nevydal ani hlásku, padl čelem k zemi a zůstal nehybně ležet.

Barda se Zmarem stále ještě zápasili a přetlačovali se v sevření, které žádný z nich nedokázal prolomit. Už zbyli v aréně sami dva. Barda si matně uvědomoval, že před chvíli z arény odnesli dva soutěžící, zatímco Gloka, který dosud nepřestal běsnit, museli odtáhnout tři silní pořadatelé.

„Glok je šílenec!“ zavrčel Zmar. V jeho hlase bylo znát znechucení.

„A my nejsme šílenci?“ oddechoval ztěžka Barda. „Ať vyhraju já nebo ty, stejně budeme nakonec muset bojovat s ním. Stojí ti za to těch 1000 zlatých?“

„A tobě?“ zasyčel Zmar s jiskrou v tmavých očích. „Mně nic jiného nezbývá. Ale tobě — tobě určitě ano. Už jsme divákům předvedli dobrou podívanou. Když teď jeden z nás odpadne, bude volný a může si jít svou cestou. Mysli!“

Barda nad tím zauvažoval a znejistěl.

Bylo to jen nepatrné zaváhání. Jediná nepatrná přestávka v soustředění, kterým se až dosud obrnil. Ale Zmarovi to stačilo. Náhlý obrat, silný úder a Barda ztratil rovnováhu a klopýtl.

Než se stačil vzpamatovat, dostal od protivníka ránu pěstí přímo do čelisti. Zajiskřilo se mu před očima. Pak se neodvratně skácel k zemi. Během pár vteřin ležel omráčený tváří v písku, hlava se mu točila, všechno ho bolelo a slyšel, jak dav skanduje Zmarovo jméno. I ve svých bolestech však zauvažoval, zda ho Zmar obelstil, nebo mu udělal laskavost. Prohrál proto, že si to Zmar přál, nebo proto, že si to přál on sám?

10. ŠAMPIÓN

Zůstali čtyři finalisté: Nerida, Zmar, Glok — a Jasmína, protože byla prohlášena za vítězku svého zápasu, i když Orwena porazil někdo jiný. Jasmína měla jen chvilku na to, aby zjistila, jak se vede Liefovi s Bardou. Oba byli slabí, ale Matka Jasna, která kolem nich úzkostlivě pobíhala, ji ujistila, že se brzy zotaví, stejně jako Joana a Orwen. Jejich zranění nebyla vážná a se svou porážkou se jistě také vyrovnají.

S vědomím, že její přátelé jsou v dobrých rukou, se Jasmína nechala odvést doprostřed arény, kde se připojila ke Glokovi, Neridě a Zmarovi.

Ještě před zápasem jim přinesli pohár šumivého Moštu Včelí královny. Tmavovlasý mladík, který nesl tác, byl očividně nervózní z toho, že může obsluhovat takové zápasníky. Nabídl podnos Zmarovi, který si vzal pohár a poděkoval mu.

„Proč on dostal jako první?“ ohradil se vztekle Glok Popadl druhý pohár, přiložil ho k ústům a vypil do dna.

Mladík se zřejmě poněkud vylekal a začal se rozrušeně omlouvat.

„To je v pořádku,“ řekl klidně Zmar. „Nedělejte si s tím starosti.“

Mladý muž se začervenal a nabídl pohár Neridě a Jasmíně. Nerida si jeden vzala a vypila ho jedním douškem. Kdežto Jasmína zakroutila hlavou.

„Děkuji, ale mně Mošt Včelí královny nechutná,“ řekla. „Měla jsem vodu a to mi stačí.“

Zatímco mladík zmateně hleděl z jednoho na druhého, Glok se žádostivě chopil odmítnutého poháru. „Aspoň víc zbude na mě!“ zajásal a nenasytně do sebe číši obrátil.

Otočil se k Jasmíně a hřbetem ruky si otíral pokapaná ústa. „Modli se, aby ses se mnou nepotkala v příštím kole, ty jedna Větvičko, kterou zalévají vodičkou. Rozdrtím ty tvoje kosti jako skořápky. Udělám…“

Po tváři mu přelétl podivný výraz. Ve stejné chvíli vedle něj tiše vzdechla Nerida, kolena se jí podlomila a padla na zem. Glok na ni zíral s otevřenými ústy a pak pohlédl na prázdný pohár, který držel v ruce. Chytil se rukou za krk.

„Jed!“ zachroptěl. Zavrávoral a roztřeseným prstem ukázal na mladíka s podnosem. „Ty…“ zasípal.

Mladý muž upustil tác a vzal nohy na ramena. V době, kdy i Glok padl omráčený na zem, se už chlapec ztratil v davu.

Okamžitě se k nim rozběhli lidé, křičeli a ukazovali na ně. Jasmína pohlédla na Zmara.

„To je tvoje práce!“ zasyčela. „Ten chlapec — ty ho přece znáš!“

„Co to říkáš za hlouposti,“ odsekl jí.

Jasmína přimhouřila oči. „Myslíš, že když jsou ostatní z cesty — když ve finále budeš bojovat pouze se mnou — že nepochybně zvítězíš,“ řekla pomalu. „Ale to se mýlíš, Zmare.“

Odvrátil se, aby mu neviděla do tváře. Právě k nim došli pořadatelé. Třásli Glokem a Neridou, vzrušeně mluvili jeden přes druhého a vykřikovali. Jenom Jasmína tak zaslechla Zmarovu odpověď.

„Uvidíme,“ řekl potichu. „Uvidíme.“

Zatímco bojovat s Orwenem bylo jako prát se s medvědem, tohle je jako čelit prohnanému vlkovi, pomyslela si Jasmína, když se se Zmarem pohybovali v kruhu uprostřed arény. Je jako štíhlý, mazaný vlk.

Tenhle muž je nebezpečný. Velmi nebezpečný. Všechny instinkty jí to napovídaly. Bála se ho tak, jako se nikdy předtím nebála obyčejného člověka, i když nevěděla proč. Pokoušela se najít nějaký důvod a pak došla k závěru, že už ho našla.

Nezáleží mu na tom, zda zemře, nebo bude žít, napadlo ji a proti své vůli se zachvěla hrůzou. V očích se mu zablýsklo a ona uskočila právě ve chvíli, kdy se na ni vrhl. Dav, ošizený o semifinálové zápasy a rozzlobený, že jejich favorit Glok už nebude bojovat, byl rozladěný. Hřmot a pískot narůstal, výkřiky a kletby sílily pokaždé, když Zmar o kousek minul svou kořist. Diváci už byli otrávení samým obcházením a uhýbáním. Chtěli boj. Chtěli krev.

Jasmína ztěžka oddechovala a stála čelem k nepříteli. Zkřivil ústa do posměšného úšklebku. „Tak kde je to tvé vítězství, ty křehká větývko?“ vysmíval se jí tiše. „Copak nedokážeš přemoci strach a ukázat obecenstvu něco pořádného? Utíkej domů a schovej se mámě pod sukně!“

V tu chvíli Jasmínin strach vystřídala vlna prudkého hněvu. Vzhlédla ke Zmarovi a s uspokojením zjistila, že úsměv z jeho tváře se vytratil ve chvíli, kdy vytušil, že se v ní něco změnilo. Ústa mu strnula a do očí se mu vloudil ostražitý výraz.

„Jsi vyčerpaný, starče,“ zasyčela. „Unavený až do morku kostí.“

Když to vyslovila, poznala, že má pravdu. Dlouhý boj s Bardou z něj vysál energii a otupil mu smysly. Proč by ji jinak minul, když prve zaútočil?

„Chyť mě, jestli to dokážeš!“ zašklebila se a napůl se otočila jakoby k útěku.

Zmara to zaskočilo a zlehka škobrtl. Udělala prudkou otočku a kopla ho, otočila se ještě jednou a kopla znovu. Uskočila dozadu, když po ní skočil a naprázdno sevřel ruce. Skákala a stále znovu útočila.

S krutou radostí poslouchala, jak vrčí bolestí a hněvem, slyšela dav, který ji začal povzbuzovat. Jak stoupalo vzrušení obecenstva, i ona byla čím dál tím vzrušenější. Hra pokračovala. Zmar se jí nedokázal ani dotknout.

Aréna kolem jako by byla celá rozmazaná. Necítila nic než touhu mstít se a ubližovat. Jako by v ní vřela krev, jako by se její hněv přeměnil v energii, která jí protékala tělem a rozpalovala jí ruce i nohy. S úsměvem poskakovala dozadu, když se jí Zmar znovu postavil, vysoký a nasupený. V obecenstvu to vřelo. Rámus byl ohlušující. Tak hlasitý… proč byl tak hlasitý…?

Couvla ještě o krok — a patou narazila na pevné dřevo.

Zděšeně se ohlédla a uviděla zeď a nad ní záplavu rudých, křičících tváří. Teprve pak si uvědomila, jak se nechala nachytat a jak byla pošetilá, když propadla svému hněvu. Zmar ji postupně dotlačil na okraj arény. Stála zády u nízké zdi a neměla úniku. A on se k ní blížil.

Vyskočila a uhnula dozadu, takže pevně přistála na vršku zídky, stejně jako když skákala na větve stromů v Lesích hrůzovlády. Za ní burácel dav. Ale Zmar byl blízko, příliš blízko, už se nakláněl a natahoval ruce Po jejích kotnících. Měl ruce jako obří pavouky. Paže jako silné, nenasytné popínavé rostliny…

Čistě instinktivně vyskočila do výšky a přímo proti němu. Na zlomek vteřiny jí jeho shrbená ramena posloužila jako větev. Pak se odrazila, znovu se vymrštila do vzduchu a srazila Zmara za sebe. Zatímco dělala za letu otočku, slyšela ho pronikavě vykřiknout a narazit hlavou do zdi, a vzápětí přistála v písku daleko za ním.

Dopadla na zem, připravená utíkat. Myslela jenom na útěk. Ale tím skokem, kterým se snažila zachránit, dokázala víc než se jen vysvobodit ze sevření soupeře a davu.

Zmar ležel zhroucený u zdi a nehýbal se. Diváci vstávali a volali její jméno. Pomalu si začala uvědomovat, že je po boji. A ona vyhrála.

„Tak — a máme zase na rok vystaráno! A jak napínavé nakonec to naše finále bylo!“ smála se Matka Jasna, když po udělování cen pobízela Liefa, Bardu a Jasmínu zpět do hostince. „Zpočátku možná trochu pomalé. Ale pak začala skutečná zábava!“

Poplácala Jasmínu láskyplně po rameni. „Jsi populární šampión, drahoušku. Obecenstvo nic nemiluje víc, než když hbitost zvítězí nad silou.“

Jasmína mlčela. Zlatá medaile ji tížila kolem krku. A pytel zlaťáků, který nesla, byl také pěkně těžký. Ale u srdce ji to tížilo víc než to oboje dohromady.

Dělalo se jí zle při pomyšlení, co se z ní na krátký okamžik v aréně stalo. Zvíře, které těší, že může druhého trápit a ubližovat mu. Hlupák, který v opojném potěšení z boje zapomněl na všechno kolem. Byla stejně krutá jako ten ohavný Glok. Stejně omámená vášní jako ten páchnoucí, hulákající dav. Kdyby byla na svou ješitnost nakonec doplatila, jak se to skoro stalo, bylo by to zasloužené.

Lief s Bardou se na sebe podívali. Znali ji dost dobře na to, aby odhadli, jak se cítí. Ale Matka Jasna si nedokázala představit, že by Jasmína mohla cítit něco jiného než hrdost.

„Abych řekla pravdu,“ brebentila dál, už ne tak nahlas. „Velmi mě potěšilo, když ten Zmar prohrál. Namyšlený a zamračený muž — s nehezkou minulostí, tím jsem si jistá. A jsem si jistá, že to on zařídil, aby v moštu byly uspávací látky. Zmizel, jakmile se probral, ani nepočkal na svých 100 zlatých. Je jasné, že má nečisté svědomí.“

„Glok a Nerida se už probrali?“ zeptal se Lief.

Matka Jasná smutně zakroutila hlavou. „Stále spí jako mimina,“ povzdechla si. „Nebudou odtud schopni odejít dřív než zítra. Ale Joana s Orwenem už odjeli. Joana ještě škaredě kulhala a Orwen měl na hlavě obrovskou bouli, ale nedali se přesvědčit, aby ještě nějaký čas zůstali.“ Znovu si povzdechla. „Bylo jasné, že jakmile dostali své zlaťáky, už nechtěli zůstávat v Ritmeru.“

Lief tu také netoužil zůstat déle, než bude nutné, a jeho přátelé s ním bezpochyby souhlasili.

Když vešli do hostince, Barda řekl zdvořile: „Bohužel už také budeme muset vyrazit, Matko Jasno. Ale než odejdeme, potřebujeme ještě nakoupit nějaké zásoby. Mohla byste nám doporučit…?“

„Ale vždyť já mám vše, co můžete potřebovat!“ přerušila ho Matka Jasná. „Prodávám cestovatelské potřeby všeho druhu.“

A byla to pravda. Jakmile vyzvedli Kreje a Filliho z pokoje, šli s Matkou Jasnou do skladiště, zarovnaného až po strop batohy, přikrývkami, vaky na vodu, lany, třískami, sušeným jídlem a spoustou dalších užitečných věcí.

Jak předpokládali, vše bylo velmi drahé. Ale teď měli spoustu peněz a stejně jako vítězové před nimi si rádi připlatili, aby se nemuseli trmácet městem. Během půl hodiny měli vše potřebné. Pak je Matka Jasna ještě přemluvila, aby se naposledy najedli v prázdné jídelně.

Lief však neměl z jídla žádné potěšení. Trápil ho nepříjemný pocit, že všechno není úplně v pořádku. Cítil po těle zvláštní mravenčení, jako kdyby je někdo špehoval. Přesto — kdo by je tady mohl pozorovat? Nerida a Glok ještě spí a Joana, Orwen a Zmar už jsou pryč.

Nakonec nad tím mávl rukou a usoudil, že je to jen pošetilý nápad.

11. TO JE HRAČKA

Matka Jasna byla po celou dobu jídla ve výborné náladě, když jim však donesla zbraně a oni se začali chystat k odchodu, bylo jasné, že má něco na srdci.

Nakonec skousla ret a naklonila se k nim. „Je pro mě těžké o tom hovořit," řekla potichu. „Nerada říkám o Hrách nebo o Ritmeru něco špatného. Ale — musím vám to povědět. Některé šampióny a dokonce i obyčejné finalisty potkalo cestou z města… neštěstí."

„Chcete říct, že je někdo přepadl a oloupil?" zeptal se Barda bez obalu.

Matka Jasna znepokojeně přikývla. „Tolik zlaťáků — to je veliké pokušení," zabručela. „Urazili byste se, kdybych vám nabídla, abyste z hostince odešli tajným východem? Jsou tu zadní dveře — dostanete se k nim chodbou, která vede ze sklepa. Přinášejí se tamtudy, sudy s moštem, ale ví o ní jen málo lidí. Ulička, ve které se pak ocitnete, je úzká a vylidněná. Mohli byste tak nepozorovaně vyklouznout, je to hračka."

„Děkujeme, Matko Jasno," řekl Lief a vřele jí stiskl ruku. „Jste dobrá přítelkyně."

Chodba ze sklepa byla dlouhá, nízká a tmavá a držel se v ní nepříjemný zápach moštu. Když se vlekli v řadě za sebou, boty jim klapaly po kamenné podlaze. Barda musel jít skoro v předklonu. Rozdělili si zbytek zlata mezi sebou, aby se jim lépe neslo, ale přesto je dost tížilo na opascích. Po těžkých zápasech je všechno bolelo, a tak se v nekonečném tunelu necítili zrovna nejlíp.

„Možná jsme na noc měli zůstat v hostinci a vyrazit až ráno," reptal Lief. „Ale další hodinu v Ritmeru už bych asi nesnesl."

„Ani já ne," zamumlala Jasmína, která po dlouhé době konečně promluvila. Krej, který se jí krčil na paži, souhlasně zaskřehotal.

„Aspoň že jsme získali to, kvůli čemu jsme sem přišli," pochvaloval si Barda, který šel v čele. „Teď máme dost peněz na zbytek cesty — a ještě víc." Odmlčel se a pak rozpačitě dodal: „Byla jsi dobrá, Jasmíno."

„Opravdu," souhlasil dychtivě Lief.

„Nebyla jsem dobrá," špitla Jasmína. „Stydím se. Ten Zmar si dovolil otřít se o mou matku. Rozčílil mě. A to přesně chtěl. Chtěl, abych se přestala ovládat — abych předvedla obecenstvu něco pořádného."

„Pak ale obelstil sám sebe," namítl Barda. „Protože nakonec prohrál a tys vyhrála. To musíš mít na mysli — a na to ostatní zapomeň." Odmlčel se

a pak ukázal před sebe. „Vepředu vidím světlo. Myslím, že jsme konečně dorazili na konec toho mizerného tunelu.“

Pospíchali kupředu a už se nemohli dočkat, až zase uvidí slunce a budou si moci narovnat záda.

Jak jim Matka Jasna řekla, chodba skutečně končila nízkými dvířky. Skulinou pod nimi matně pronikalo světlo. Když Barda odsunul západku a dvířka se rozlétla dokořán, chodbu zalila záplava sluneční záře.

Oči jim slzely, prudký jas byl skoro oslepující. Jeden po druhém se vydrápali ven. A stejně tak je, jednoho po druhém, někdo praštil přes hlavu a zajal.

Byla to hračka.

Když Lief přišel k sobě, ležel zakrytý nějakou drsnou, hnilobou páchnoucí látkou — pravděpodobně starými pytli. Hlava mu třeštila. Ústa měl ucpaná roubíkem a na zápěstích a kotnících ho tížily železné okovy.

Uvědomil si, že to s ním nepříjemně hází a natřásá. Slyšel hlasy, cinkot a dusot kopyt. Pochopil, že leží v zadní části vozu. Ať už ho přepadl kdokoli, odvážel ho pryč z Ritmeru. Ale proč?

Pás!

Projela jím vlna děsu. Přitáhl si spoutané ruce k pasu a zasténal úlevou, když prsty nahmatal pod oblečením povědomý tvar spojených medailonů. Měšec s penězi byl však pryč. A meč také. Ale Kouzelný pás byl v bezpečí. Únosci ho nenašli. Zatím.

Jako odpověď na jeho zasténání se ozvalo tlumené zařinčení řetězů a povzdech hned vedle něj a o kousek dál přidušený výkřik. Takže Barda s Jasmínou jsou ve voze s ním. Paradoxně ho to trochu uklidnilo, ačkoli by samozřejmě bylo lepší, kdyby aspoň jeden z nich byl volný. Pak by byla nějaká naděje na záchranu. Ale za těchto okolností…

Z přední části vozu se ozval divoký smích. „Balíky se nám probouzejí, Tělo 8,“ řekl drsný hlas. „Mám jim dát ještě ránu?“

„Raději ne,“ ozval se druhý hlas. „Při dodání musejí být v dobrém stavu.“

„Nemyslím, že zrovna tihle by za moc stáli,“ zavrčel první muž. „Ten velký by mohl být celkem dobrý, ale ti další dva jsou vyloženě k ničemu! Zvláště ta vychrtlá trpaslice. Šampión, ježkovy oči! V Aréně stínů nevydrží ani pět minut.“

Lief ležel bez hnutí a uši měl nastražené, aby přes déšť slyšel co nejvíce. Musel přemáhat děs.

„To není naše věc, říkat, kdo se jim vyplatí a kdo ne, Tělo 2,“ odpověděl ten druhý hlas. „Za to je Pánovi odpovědná ta ženská, ne my. Takhle to je od samého začátku. Ta ženská Jasna zajišťuje zboží. A my ho jenom musíme doručit nepoškozené.“

Lief cítil, jak se mu hrne krev do hlavy. Barda, ležící vedle něj, vydal přidušený zvuk.

„Balíky nás poslouchají,“ hihňal se muž, kterému ten druhý říkal Tělo 2.

„Koho to zajímá? Nemají to komu říct, nebo snad ano?“ ušklíbl se jeho společník. „Nebo si myslíš, že to někomu vykrákorá ten černý pták? Pořád se drží za námi, vidíš?“ Zasmáli se a vůz drkotal dál.

Cesta se vlekla hodinu za hodinou. Lief usnul, pak se probudil a zase usnul. Ochladilo se, setmělo a znovu začalo pršet. Pytle, jimiž byl přikrytý, byly čím dál promočenější. Začal se třást zimou.

„Měli bychom raději zastavit a balíky zakrýt,“ zabručel nakonec Tělo 8. „Dáme jim nějaký dlabanec a taky napít, jinak nám tady umřou. A to bychom byli v bryndě.“

Vůz sjel z cesty a nakonec zastavil. Potom Liefa vyvlekli z vozu a tvrdě ho hodili na zem. Hlavou mu projela mučivá bolest, až nahlas zasténal. Jenom díky studenému dešti, který mu bubnoval do tváře, se udržel při vědomí.

„Dávej pozor, hlupáku!“ zaburácel Tělo 8. „Kolikrát ti to mám říkat? Stačí jediná zlomená kost navíc, kterou Jasna neuvedla do záznamů, a sami se dostaneme do arény! Chceš skončit v koženým gladiátorským oblečení a chcípnout v nerovným boji s Vralem? Schovej ho pod plátěnou střechu a hni sebou!“

Ten druhý neochotně zabručel. Ze tmy vystoupila jeho tvář a ramena, jak se shýbal a popadl Liefa v podpaždí. V tu chvíli se potvrdilo Liefovo nejhorší podezření. Jejich únosci byli Šedí strážci.

Strážci svým zajatcům vyrobili primitivní přístřešek tak, že natáhli voskované plátno přes nejnižší větve jednoho stromu. Tři přátelé se pod touto plátěnou stříškou schoulili k sobě a klepali se zimou.

Krej, který je celou cestu z Ritmeru sledoval, se usadil Jasmíně na rameni. Nedokázal jim ale pomoci. Neměli naději na útěk. Okovy, které měli na nohou, byly připevněny k železnému háku, zapuštěnému do země.

Strážci jim vytáhli roubíky, dali jim napít vody a přidali několik kousků chleba. Pak odešli. Lief pozoroval jejich matné obrysy ve tmě a v dešti viděl, jak zalézají pod vůz, kde asi plánovali přespat.

„Nemůžu jíst, když mám ruce tak zatížené těmi řetězy," křičela Jasmína.

„Drž jazyk za zuby, nebo ti ho vyříznu a tebe vyhodím v Poušti zkázy, rozkaz nerozkaz!" zaječel Tělo 2. „Kolem Pouště jsme projížděli sotva před hodinou."

„Liefe, Pás je v bezpečí?" špitl Barda.

„Ano," odpověděl mu šeptem Lief. „Slyšel jsi…?"

„Ano. Jsme kousek od Pouště zkázy. Ale to je nám teď málo platné. Matka Jasna nás pěkně napálila!"

„Myslela jsem, že hloupá je ona," sykla trpce Jasmína a ulomila kousíček chleba pro Filliho. „Přitom ta tajná chodba z hostince byla past."

„Celé Hry byly past! S hromadou zlaťáků jako velikou třpytivou návnadou." Lief sevřel pěsti. „Nemohli ani vymyslet lepší způsob, jak přilákat nejlepší a nejsilnější zápasníky a přimět je, aby ukázali své schopnosti. A stará dobrá Matka Jasna je pořád nablízku, aby zajistila, že se po Hrách pokud možno všichni finalisté nechají jen tak zajmout."

Barda znechuceně zakroutil hlavou. „Už cestou do Ritmeru někdo říkal, že o většině šampiónů už nikdy nikdo neslyšel. Ted víme proč. Neutíkají, aby své peníze v klidu utráceli a začali nový život. Odtáhnou je do Země stínů, aby tam pro pobavení obecenstva zemřeli v boji s divokými zvířaty a ostatními zajatci."

„A jejich zlaťáky a dokonce i medaili šampióna jim vezmou a za rok použijí znovu," zuřila Jasmína. „To je nehoráznost."

Déšť polevil a zpod vozu se ozývalo chrápání. Strážci spali. S novou energií se zajatci znovu snažili vyprostit z pout, i když věděli, že je to ve skutečnosti zbytečné.

Dlouho poté, co to vzdali a neklidně podřimovali, Krej vylekaně zakrákal, když se za jejich zády ozval slabý praskot větviček.

„Nehýbejte se!" zašeptal někdo. „Nemluvte ani se nehýbejte, dokud vám neřeknu. Vaše ruksaky a zbraně už jsou ukryté na bezpečném místě. Teď jsem vám přišel odemknout pouta. Až budete volní, jděte za mnou tak potichu, jak dokážete!"

12. NENÍ NA VÝBĚR

Zakrátko se — užaslí nad svým nečekaným osvobozením — krčili v úkrytu jeskyně a zírali na svého zachránce. Byl to Zmar.

Netrpělivě mávl rukou, aby odmítl jejich díky.

„Dobře mě poslouchejte," řekl. „Máme málo času. Jsem vůdce skupiny lidí, kteří přísahali, že se vzepřou Pánovi stínů. Už nějakou dobu jsme měli podezření, že na Hrách něco není v pořádku — byli jsme si jistí, že nejsou takové, jaké se zdají být. Měl jsem za úkol zjistit zevnitř, co se tam doopravdy děje. Vaše přítomnost mi překazila plány. Pokusil jsem se vás odradit…"

„To ty jsi nás zamkl v našem pokoji!" skočil mu do řeči Lief. „Přepadl jsi nás."

„Ano — a za to jste mi málem podřízli krk." Zmar se ušklíbl a sáhl si na krk. „Pokoušel jsem se vám zabránit, abyste soutěžili — chtěl jsem vás ochránit."

„Proč?" zeptal se otevřeně Barda.

„Když jsem vás poprvé viděl v Tomově obchodě, něco mě na vás zaujalo. Pospíchal jsem tenkrát kvůli svým vlastním záležitostem a nemohl se zdržet. Ale od té doby jsem všude slyšel zvěsti o třech pocestných — muži, chlapci a divoké dívce, kterou doprovází černý pták. Říká se, že kamkoli tito pocestní přišli, tam byly zlé síly Pána stínů přemoženy."

Lief sevřel Bardovi paži. Pokud se zprávy o nich šíří už teď, jak dlouho to bude trvat, než se dostanou k samotnému Pánovi stínů?

Ale Jasmína, která stále ještě nezačala Zmarovi důvěřovat, myslela na něco jiného. „Dovolils, aby nás zajali a odvlekli," obvinila ho. „Po finále jsi zmizel, ale neodjel jsi. Ukryl ses v hostinci, špehoval nás a nehnul ani prstem, abys nám pomohl."

Zmar pokrčil rameny. „Neměl jsem na výběr. Musel jsem zjistit, jak celý podvod funguje. Měl jsem v úmyslu nechat za šampióna prohlásit toho zvířeckého Gloka, který by si pak protrpěl to, co vítěze čeká. Ale on si vzal omamný nápoj, který byl určen tobě, děvče. A místo abych prohrál s ním, jak jsem měl původně v plánu, musel jsem předstírat, že jsem prohrál s tebou."

Jasmína se napřímila. „Hráls svou úlohu dobře," řekla chladně. „Vlastně bych byla přísahala, že jsi prohrál. Pokud se nemýlím, narazil jsi hlavou do zdi a sesunul se po ní téměř v bezvědomí."

Zmarova zamračená tvář se napůl usmála. „Nikdy si nebudeš úplně jistá, co?" prohodil škodolibě.

„Kdyby zajali Gloka, zachránil bys ho?“ vyptával se zvědavě Lief.

Úsměv se Zmarovi vytratil z tváře. „Moc se ptáš,“ zavrčel. Jisté je, že ho budu muset zachránit tak jako tak, protože on a Nerida zítra dopadnou stejně jako vy — a já bohužel nedokážu vysvobodit jednoho bez druhého.“

Na okamžik se zamyšleně zahleděl do deště a pak se k nim znovu otočil. „Poblíž čeká moje družina. Je v ní i Dain, ten chlapec, který mi pomáhal na Hrách. Zavede vás do naší pevnosti v horách. Tam budete v bezpečí.“

Barda, Lief a Jasmína se podívali jeden na druhého.

„Jsme ti zavázáni,“ řekl nakonec Barda. „A doufám, že se neurazíš. Ale bohužel nemůžeme tvou nabídku přijmout. Musíme pokračovat ve své cestě. Je tu — něco důležitého, co musíme vykonat.“

Zmar se zakabonil. „Ať je to cokoli, musíte to na nějakou dobu odložit,“ řekl. „Strážce jsem nezabil — bylo by to příliš riskantní. Už tak bylo dost nebezpečné ukrást vaše zbraně a zásoby z vozu, pod kterým spali.“

„Myslím, že mají naše peníze,“ povzdechl si Lief.

„Ano, viděl jsem, jak si je brali,“ potvrdil Zmar. „Ale to jejich velitele nezajímá. Chce vás. Až se probudí a zjistí, že jste pryč, poženou se za vámi, kamkoli půjdete. A nezastaví se, dokud vás nenajdou.“

„To je pořád lepší, než abychom je dovedli do vaší pevnosti,“ odpověděl klidně Barda. Připevnil si meč a hodil ruksak na záda a vyrazil k východu z jeskyně. Zmar ho chytil za rameno a zadržel ho.

„Je nás hodně a v pevnosti máme možnosti, jak si se Strážci poradit,“ řekl. „Raději byste se k nám měli přidat. Co může být důležitější než náš společný cíl? Co je to za záhadné poslání, které nesnese odkladu?“

Barda si s vážnou tváří setřásl jeho ruku z ramene a kráčel ven z jeskyně. Jasmína s Liefem ho následovali. Venku stále ještě pršelo a nebe bylo úplně zatažené, bez jediné hvězdičky.

Zmar se vynořil vedle nich, potichu jako stín. „Jděte si tedy svou cestou,“ pravil lhostejným hlasem. „Ale nikomu neříkejte, co jsem vám dnes v noci prozradil, nebo budete litovat, že jste neskončili v Zemi stínů.“

Mlčky se ztratil mezi zmoklými keři a byl pryč.

„Jak se opovažuje nám vyhrožovat?!“ syčela Jasmína.

„Zlobí se.“ Lief se cítil poněkud sklíčeně. Bolela ho hlava, byla mu zima a také ho mrzelo, že se rozešli se Zmarem ve zlém. „Myslím, že on důvěřuje málokomu. Přesto nám věřil. Teď se bojí, že udělal chybu, protože jsme nebyli stejně otevření jako on.“

Barda pomalu přikývl. „Kéž bychom to mohli udělat jinak," povzdechl si. „Byl by to cenný spojenec. Ale nemohli jsme to riskovat. Zmar by nám nedovolil, abychom si své tajemství ponechali. A všude jsou špehové — dokonce ani jeho lidé nemusí být spolehliví. Později, pokud úspěšně dokončíme naše putování…"

Krej netrpělivě zaskřehotal.

„Žádných úspěchů se nedožijeme, pokud okamžitě nevyrazíme," přerušila ho Jasmína. „Už skoro svítá."

„Ale kudy půjdeme?" Lief se kolem sebe starostlivě rozhlížel. „Nemáme nejmenší ponětí, kde jsme. A hvězdy, které by nás mohly vést, jsou zakryté mraky."

„Zapomínáš na Kreje," usmála se Jasmína. „Letěl za námi celou cestu. Ví velmi přesně, kde jsme."

Vyrazili a Krej letěl kousek před nimi. Brzy narazili na maličký potůček, rozvodněný deštěm. Vstoupili do něj a brodili se jím tak dlouho, jak to šlo. Doufali, že tekoucí voda skryje jejich pachy.

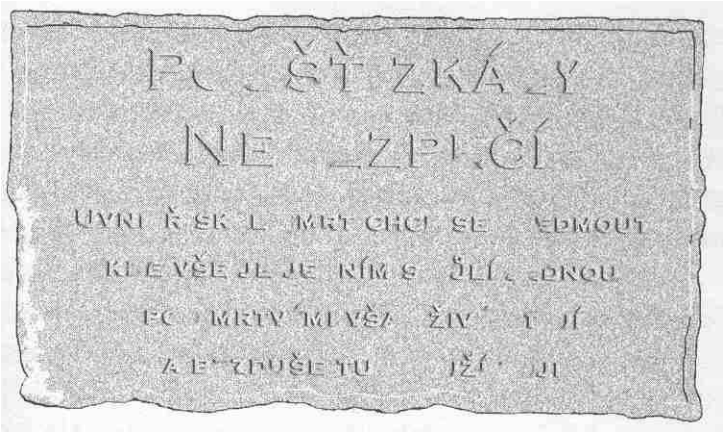
Všichni tři byli rozlámaní a toužili po odpočinku. Ale pomyšlení na Šedé strážce, kteří za nimi slídí jako krvelační lovečtí psi, je hnalo dál.

Rozednilo se a vycházející slunce se zvolna začalo prodírat mezi mraky. Brzy nato došli k úzké cestě, zablácené a rozježděné od povozů. Na druhé straně cesty stál dřevěný plot a za ním se táhl lán kamenité země, zakončený řadou nízkých šedých kopců. Krej přiletěl k plotu, usedl na něj a netrpělivě třepotal křídly a poskakoval po něm.

„Když půjdeme po plotu, aspoň nezanecháme žádné stopy," navrhla Jasmína. „Pospěšte si!"

Sebrali poslední síly, přeskočili přes cestu a vyšplhali na plot. Zatímco Jasmína mohla jít po jeho vršku bez problémů a snadno udržovala rovnováhu, Barda s Liefem se nemotorně sunuli po jeho prostřední tyči.

Zakrátko dorazili na rozcestí. Ohrada zahýbala a pak vedla do dálky, kde mizela v šedých kopcích. Přímo u sloupku v zatáčce stál obrovský balvan ošlehaný povětřím. Byl vysoký jako Lief. Kdysi dávno do něj bylo něco vytesáno, ale dnes už řada písmen chyběla.

„Poušť zkázy! Nebezpečí!“ mhouřil oči Barda. „To ještě rozluštím, ale co se píše tím menším písmem, to nepřečtu. Příliš mnoho písmen je zničených od větru a deště.“

„Myslím, že to první slovo je ‚Uvnitř‘,“ řekl Lief potichu. Sklonil se a dotkl se kamene, aby zkusil, zda písmena nepozná konečky prstů. Váhavě začal číst — namísto zraku hmatem.

„Uvnitř skal smrt chce se vzedmout,
kde vše je jedním s vůlí jednou…“

„Pokračuj, Liefe!“ naléhala Jasmína, když se odmlčel.

Lief zamračeně zakroutil hlavou. „Další dva řádky jsou ještě ohlazenější než ty ostatní. Myslím, že říkají něco jako ‚Být mrtvými však živí chtějí… A bezduše tu přežívají.‘ To vůbec nedává smysl.“

„Dává to dostatečný smysl na to, abychom poznali, že Poušť nebude zrovna příjemná,“ odtušil suše Barda. „Ale to už jsme myslím věděli.“

Jasmína se už ale věnovala ryze praktickým záležitostem. „Když verše mluví o skalách, hádala bych, že Poušť bude přímo za těmi kopci. Budeme muset přejít tuhle kamenitou pláň, abychom se tam dostali. Kameny sice skryjí naše stopy, jenže náš pach asi nezamaskují.“

„S tím nic nenaděláme,“ řekl Lief. Přelezl plot, s úlevou seskočil na zem na druhé straně a protáhl si ztuhlé prsty. „Krom toho jsme doposud byli velmi opatrní. Strážci už touhle dobou jistě ztratili naši stopu.“

„Na to bych nespoléhal,“ zamručel Barda. Ale i on slezl na zem a po chvíli k nim seskočila také Jasmína. Vyrazili, vlastně skoro utíkali přes holou pláň a neustále se ohlíželi za sebe. I když Lief předtím mluvil optimisticky, otáčel se stejně často jako jeho společníci. Pomyšlení na Šedé strážce, kteří je neslyšně pronásledují, představa, jak smrtící puchýř letí neuvěři-

telnou rychlostí přímo na něj, aby se mu rozprskl na zádech — to vše mu nahánělo husí kůži.

Oteplilo se. Slunce vytrvale stoupalo, zastřené mlžným závojem, a z promáčené země brzy začala stoupat pára. Šedé kopce před nimi se také rychle zahalily do oparu. Takže teprve když společníci došli až k nim, zjistili, že to nejsou obyčejné kopce, ale tisíce obrovských balvanů nakupených na sebe. Tvořily tak vysokou zeď — onu ‚skálu' z veršů.

Začali lézt nahoru a zanedlouho ztratili zemi z dohledu. Všechno kolem nich bylo bílé a vzduch postupně řídl. Opatrně, krůček po krůčku, šplhali k vrcholu kamenné haldy a pak ještě obezřetněji začali slézat dolů po jejím druhém svahu.

Jak se blížili k zemi, zaslechli najednou podivný zvuk — tlumené hučení. Bylo tak slabé, že si Lief zprvu myslel, že se mu to jenom zdá. Během chvilky se však nečekaně vynořil z mraků, takže se mohl podívat, co je pod skalami.

Když se pomalu otočil, sevřelo se mu hrdlo a na čele mu vyrazil pot.

Právě dorazili k Poušti zkázy.

13. POUŠŤ ZKÁZY

Písek. Nic než nekonečné moře suchého písku. Kam oko dohlédlo, všude jen červené duny, valící se pod klenbou z tmavě žlutých mraků. Nebylo tu ani stopy po čemkoli živém, ale prostor byl naplněn slabým hučením, jako by byl živý samotný vzduch. Lief sklouzl dolů po několika posledních kamenech a zabořil se nohama do měkkého, zrnitého písku. Zaplavil ho pocit hrůzy — pocit tak silný a skutečný jako nějaká chuť nebo vůně.

Tady už jsem byl.

Tohle místo mu ukázal opál, když byli na Planině krys. Ta hrůza, která ho pronásledovala ve snech, se měla stát skutečností. Ale kdy? Za hodinu? Za den? Za týden?

Z děsivých myšlenek jej vyrušila Jasmína. Seskočila do písku vedle něj a prohlásila: „To je beznadějné. Pokud je drahokam ukrytý tady, nikdy ho nemůžeme najít!“

„Pás se v blízkosti drahokamu zahřeje,“ připomněl jí Barda. Také on jistě vystřízlivěl, když viděl, jak veliký úkol je čeká, ale odmítal si to připustit. „Rozdělíme písek do úseků a budeme je prohledávat, čtverec po čtverci.“

„To může trvat měsíce!“ zvolala Jasmína. „Měsíce — nebo dokonce roky!“

„Ne,“ pravil Lief dost tiše, ale Barda s Jasmínou se k němu otočili. Snažil se mluvit klidně. „Tenhle drahokam bude jako ty ostatní. Má hrůzostrašného strážce,“ řekl s pohledem upřeným na nehybné tajemné duny. „A ten strážce už o nás ví. Cítím to.“

Nebo je to Pás, kdo to cítí? Pomyslel si, když jako ve snu vykročil vpřed. Možná je to Pás, kdo pozná nebezpečí...

Ale neodvážil se ho dotknout. Věděl, že kdyby se dotkl opálu — kdyby znovu spatřil budoucnost — otočil by se a utekl.

Zavřel oči, aby zapudil představu vyprahlé pustiny a zamračeného nebe nad ní. Ale i pod víčky stále viděl červený písek. A lačná, závistivá vůle, která ho táhla k sobě tak, jako přitahovala všechno ostatní, byla silnější než kdy jindy.

Začal šplhat na první dunu. Chodidla se mu bořila hluboko do písku a každý krok vyžadoval nesmírné úsilí. Vytrvale však postupoval dál.

„Liefe!“ slyšel volat Jasmínu. Její hlas mu pronikl do snu a Lief otevřel oči. Ale nezastavil se.

„Nesmíme zastavovat,“ zavolal a ani se neohlédl.

„Ten strážce už je velmi blízko. Nebudeme ho muset hledat. On si najde nás.“

Zakrátko už ztratili z dohledu balvany a ze všech stran zůstali obklopeni vysokými dunami. Jelikož stopy za nimi jasně naznačovaly, kudy přišli, nebáli se, že by se mohli ztratit.

Postupně zjišťovali, že duny nejsou tak zcela bez života, jak se zprvu domnívali. Z písku vylézaly červené mušky, které ucítily jejich přítomnost, a vzlétaly do vzduchu, usazovaly se jim na rukou, tvářích a na krku, kousaly je a štípaly. Ze skrytých děr vyklouzly jasně červené ještěrky s dlouhými modrými jazyky a lovily mouchy.

„Kdo se pak ale živí ještěrkami?“ dumala Jasmína a vytasila dýku.

Po chvíli prošli kolem podivné věci, která se povalovala v písku. Bylo to kulaté, ploché — jako prázdný pytel ze zvrásněné kůže nebo obří rozplácnutá kulička hroznového vína. Na jedné straně to bylo jakoby roztržené.

„Vypadá to jako nějaký lusk,“ uvažoval Barda, který si věc pozorně prohlížel.

„Takový lusk jsem zatím nikdy neviděla,“ zamumlala Jasmína. Filli jí neklidně štěbetal do ucha a Krej jí na rameni ustaraně zakvokal.

Lief ucítil mravenčení v zátylku.

Nemohl se zbavit dojmu, že je někdo pozoruje. Přesto se nic nepohnulo, kromě mušek a ještěrek. Nebylo slyšet nic, jedině hluboké, slabé hučení. Ačkoli necítil ani drobný vánek a písek se také nehýbal, usoudil, že to vyvolává vítr honící se kolem dun.

Dorazili k úpatí další duny a právě začali šplhat nahoru, když vtom se Jasmína, která šla první, zastavila a varovně zvedla ruku.

Barda s Liefem ztuhli. Zpočátku nic neslyšeli. Pak se však i k nim vzduchem donesl hlas, který postupně sílil.

„Tělo 2! Vykašli se na mouchy. Nezastavuj!“

Lief se zoufale ohlédl. Jejich stopy v písku byly víc než zřetelné. Fungovaly jako šipky, ukazující jejich polohu. Neměli se kam schovat. Nebylo úniku.

Hučení mírně zesílilo, jako by se vítr nakazil jejich strachem, napadlo Liefa. A v tu chvíli si vzpomněl na trik, který používal v Del. Trik, kterým několikrát oklamal Šedé strážce v minulosti, by snad mohl účinkovat i dnes.

Posunky naznačil Bardovi s Jasmínou, aby udělali totéž co on, a začal opatrně kráčet pozpátku tak, že kladl nohy přesně do vlastních šlápot. Když

se takhle dostal zpátky na úpatí duny, skočil stranou a zůstal nehybně ležet ve stínu písečného kopce.

Jeho společníci následovali jeho příkladu. Když se všichni tři přikrčili k sobě, Lief je zakryl svým pláštěm, takže rychle splynuli s pískem.

Čekali, nehybní jako sochy.

Zanedlouho se objevili Strážci a v těžkých botách se znaveně vláčeli pískem. Seběhli po úbočí duny a dali se po stopách vedoucích k dalšímu vrcholku.

Pak se rozpačitě zastavili, protože v půli cesty nahoru stopy končily.

„Vzal si je!“ zavrčel Tělo 2. „Říkal jsem ti, že to tak dopadne, Tělo 8. Říkal jsem ti, že je zbytečné se za nimi vydávat do Pouště zkázy. Sami jsme teď v nebezpečí, že…“

„Mlč!“ vyštěkl vztekle jeho společník. „Copak to nechápeš, ty hlupáku? Znemožnili jsme naši jednotku. Nechali jsme uprchnout šampióna a dva finalisty. Naše životy teď nemají sebemenší cenu — pokud je nedostaneme zpátky. Možná je neodnesl. Třeba se zahrabali do písku. Hrabej! Hrabej!“

Strážce začal hrabat v písku. Tělo 2 stále ještě reptal, ale nakonec také zaklekl a pustil se do hrabání.

Vtom jako by duna za nimi vybuchla a z kaskád písku se úděsnou rychlostí vymrštila obrovská ohavná stvůra, která je oba popadla a zvedla do výšky.

Strážci ječeli hrůzou. Naši tři poutníci leželi nehybně schovaní pod pláštěm, ochromeni leknutím a neschopni věřit vlastním očím. Stvůra byla v písku dokonale skrytá. Číhala. Stačil jediný krok a místo jejich nepřátel by se její kořistí stali oni.

Lief scénu pozoroval s hrůzou a úžasem. Obluda měla osm nohou a malou hlavu plnou zrcadlových očí. Z těla jí visely tucty kožených vaků, jako byl ten, který viděli ležet v písku. Z kloubů a záhybů na těle se jí stále sypal písek. Zvědavě sledovala, jak sebou její zajatci zoufale kroutí a škubou. Pak otevřela tlamu, předklonila se… a náhle bylo po všem.

Celé se to odehrálo během pár vteřin. Lief, Barda a Jasmína byli tou odpornou podívanou znechuceni. Choulili se pod pláštěm a neodvažovali se pohnout.

Nestvůra svými klepety jemně zbavila mrtvá těla šatů, jako pták, který vyloupává hlemýždě ze skořápky. Společníci viděli, jak šaty, boty, měšce, Jasmínina medaile, kovové plechovky s puchýři, praky, hole a lahve na vodu dopadají do písku. Pak se nestvůra usadila na ostnatý zadek a pustila

se do jídla. Dávala si s ním načas. Tisíce ještěrek a much vylézaly z písku, aby hodovaly na zbytcích, které jí odpadávaly od úst.

Lief si zakryl obličej rukama. Vůbec neměl Šedé strážce v lásce, ale na tohle se nedokázal dívat.

Stahující se žlutá mračna schovala slunce tak dokonale, že Lief ztratil pojem o čase. Připadalo mu, že už s Bardou a Jasmínou nehybně leží celé hodiny a čekají, dokud se nestvůra dosyta nenažere. Vaky visící z jejího těla se postupně zvětšovaly, až vypadaly jako obrovité hrozny visící na stopce.

„To jsou žaludky!“ vydechl s odporem Barda. Lief se zachvěl. A dokonce i Jasmína, zvyklá na nejpodivnější bytosti z Lesů hrůzovlády, odporem ohrnula nos.

Nakonec se mouchy a ještěrky rozprchly a zvíře se napřímilo. Jeden z nadmutých žaludků, který byl větší než ostatní, se utrhl, kousek se kutálel a zůstal ležet v písku. Na těle bestie po něm zůstal jen rozedraný pahýl. Nestvůra jakoby bez zájmu popolezla dopředu a posadila se na něj.

„Co to dělá?“ zašeptal Lief, který se nevydržel jen mlčky dívat.

„Myslím, že se snaží žaludek propíchnout a naklást do něj vajíčka,“ uhodla správně Jasmína. „Tak bude mít čerstvě vylíhlé mládě potravu do té doby, než trochu povyroste.“

Barda odvrátil hlavu.

Písečná příšera však už přestala klást vajíčka a znovu se pohnula. Líně se ploužila po rozbořené duně, ve které byla původně ukrytá, vystoupala na další a brzy zmizela za jejím vrcholkem. Společníci ještě chvíli čekali, aby měli jistotu, že už se nevrátí, a pak celí rozlámaní konečně vstali.

Jasmína neváhala a s dýkou v ruce běžela k místu, kde se ještěrky a mouchy rojily kolem kostí Strážců a krvavých cárů jejich šatů. Když odehnala většinu mrchožroutů, začala se rychle probírat hadry a dávala stranou na malou hromádku věci, které by se ještě mohly hodit: praky a puchýře, hole a láhve s vodou, měšce. Po chvíli zoufale vzhlédla.

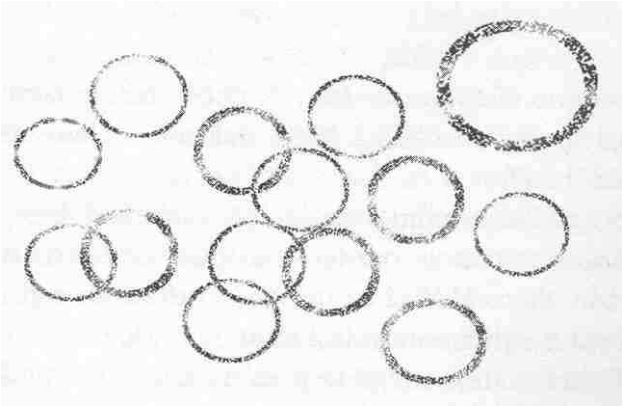
„Měšce musely prasknout, když spadly na zem,“ zavolala tlumeným hlasem. „Většina mincí se vysypala. Ale už tady nejsou. Jsou pryč! A moje medaile také!“

„To není možné!“ divil se Barda, šel k ní a také se dal do hledání. Lief je následoval o něco pomaleji. Jeho pozornost upoutal mělký otisk v písku kousek od místa, kde klečeli jeho přátelé. Z toho, co tam viděl, mu běhal mráz po zádech.

„Když se ta nestvůra krmila, zakryla nám výhled na celé hodiny,“ trvala na svém Jasmína. „Něco nebo někdo se tam musel nepozorovaně vplížit a vzít…“

„Toho bychom si určitě všimli!“ začínal ztrácet trpělivost Barda, který bezvýsledně prohledával okolní písek.

„Podívejte!“ ozval se Lief přiškrceným hlasem. Odkašlal si a ukázal na zem. Uhlazená písečná planina byla pokrytá stovkami podivných kruhových značek. Zvláštních stop, které tam předtím nebyly.

14. STRACH

Jasmína zírala s otevřenými ústy. „Nikdy jsem takové stopy neviděla," řekla nakonec. „Jaké zvíře je udělalo?"

„Na to asi nepřijdeme," odpověděl Lief bez obalu. „Ale ať je to cokoli, nebojí se to písečné nestvůry a má to rádo zlato. Možná to má rádo i drahokamy. Možná je to sám ochránce drahokamu."

„Ochráncem je určitě ta písečná nestvůra!" tvrdil Barda.

Jasmína zakroutila hlavou. „Myslím, že je to jenom jedno z mnoha zvířat, která v Poušti žijí," usoudila sebejistě. „Právě jsme viděli, jak nakladla vejce. A cestou sem jsme minuli prázdnou kůži z žaludku. Mláďata už musejí být vylíhnutá a starají se sama o sebe. Podle mého tu můžou být stovky takových zvířat. Možná tisíce." Barda tiše zaklel.

Tlumené hučení se rozléhalo Liefovi v uších. Upřeně hleděl na kruhy v písku. Jako by se mu vysmívaly: pokusil se dívat jinam, ale jeho pohled se na to místo stále vracel. Přinutil se zvednout hlavu k nebi — ale vůbec se mu neulevilo. Neměnný baldachýn mraků jako by ho vtlačoval do písku a umocňoval drtivé sevření nekonečných dun. A neodbytně na něj doléhal strach, stejně otravný jako mouchy, které se vracely v hojném počtu, bodaly a štípaly…

Najednou to už nedokázal vydržet. S tlumeným výkřikem skočil doprostřed obrazců a kopal do nich, zarýval paty hluboko do měkkého písku a rozhazoval jej všude kolem, dokud je dočista nezničil.

„Liefe! Nech toho!" slyšel volat Bardu. Ale už nebyl schopný nic vnímat. Vykřikl, padl na kolena a bušil do země pěstmi. Barda s Jasmínou k němu přiběhli a pokoušeli se ho postavit na nohy. On se jim bránil ze všech sil.

Vtom se ozval zprvu slabý zvuk pohybujícího se písku a tlumené hučení. Pak se země začala hýbat. Barda s Jasmínou vykřikli. Lief se jich stačil právě včas chytit za ruce, když všude kolem nich začaly vyrůstat ohromné sloupce písku.

Ztratili pevnou půdu pod nohama a společně se kamsi řítili, bezvládně se kutáleli s očima plnýma písku a duny pod nimi hučely a chvěly se. Lief slyšel, jak Jasmína křičí na Kreje, a pak havranovo vyděšené skřehotání. Slyšel také svůj vlastní vystrašený hlas.

Něco tady je.

Věděl to. Neviděl nic, protože oči měl pevně zavřené, aby si je chránil před štiplavým pískem. Cítil však děsivou, zběsilou přítomnost něčeho, co bylo všude kolem něj.

Věděl, co to je. Byla to ta věc, která do sebe stahovala všechno, co se vyskytlo na povrchu pouště. Věc, která byla chtivá a nenasytná, protože vycítila, co by jí mohl dát.

Chce to Pás… Nepřestane, dokud ho ne…

Potom z ničeho nic síla začala slábnout. A během okamžiku, stejně rychle, jako se to celé seběhlo, bouře ustala a země se uklidnila.

Ležel nehybně, hlava se mu točila a ztěžka oddechoval, zatímco poslední zrnka písku se kolem něj snášela na zem jako déšť.

Krej zprudka přistál Jasmíne na paži. Naštěstí nebyl zraněný, jen celý zaprášený od červeného prachu. Začal si čechrat a uhlazovat peří, aby byl zase pěkně čistý. Filli rozrušeně štěbetal pod Jasmíniným kabátem. Šeptem ho uklidňovala. Lief si roztřesenýma rukama otřel tvář.

„Zemětřesení," zabručel Barda. „Tak proto se to tady jmenuje Poušť zkázy. Mělo nás to napadnout…"

„To nebylo obyčejné zemětřesení," vyštěkla Jasmína. „To nemůže být jenom náhoda, že to začalo, zrovna když Lief kopal do těch otisků. Liefe, proč jsi to vlastně udělal? Co je to s tebou? Jsi nemocný?"

Lief nedokázal odpovědět. S tupým výrazem upřeně zíral před sebe.

Všechno se najednou změnilo. Duny se sesuly a znovu se vytvořily na jiných místech. Tam, kde před chvílí byly kopce, se teď otevřela obrovská údolí. Ztratily se všechny stopy i nerovnosti, které předtím hyzdily povrch písku. Rozpadlá duna, místo, kde zemřeli Strážci — všechno zmizelo.

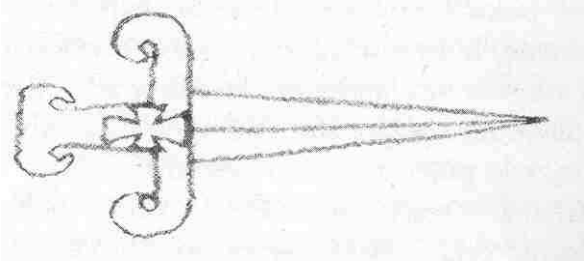
Možná je to všechny tři přeneslo do úplně jiné části Pouště, kterou doposud neviděli. Pouze to tlumené hučení bylo stejné.

Slyšel, jak Jasmína říká Bardovi vystrašeným hlasem: "Lief se mnou nemluví!" Zdála se být tak daleko.

Slunce bylo stále zahalené mraky. Nedokázal určit, kudy se jde na východ a kde je západ. Tolikrát se zatočil a spadl, že netušil, ze kterého směru vlastně přišel.

Tak takhle to začíná, pomyslel si.

Jeho zrak padl na otisk v písku jen kus od místa, kde ležel. Sevřelo se mu hrdlo, když pochopil, co znamená.

Lief ucítil, jak ho Barda chytil za ramena a zatřásl jím. Olízl si rty a donutil se promluvit. „Nedělej si starosti. Jsem v pořádku," vypravil ze sebe chraplavě.

„Nezdáš se mi moc v pořádku," zabručel Barda. „Chováš se, jako bys přišel o rozum!"

„To Jasmína o něco přišla," zamumlal Lief. „Ztratila svou dýku — tu s rytým křišťálem zasazeným v rukojeti."

„Jé, tys ji našel?" zvolala radostně Jasmína. „To jsem ráda. Upustila jsem ji těsně předtím, než skončila ta písečná bouře. Patřila mému otci. Myslela jsem, že je nadobro pryč!"

„To taky je, obávám se." Lief ukázal na kresbu v písku.

Jasmína s Bardou úžasem doslova oněměli.

„Ta věc, jejíž hněv vyvolal bouři, přijala dýku jako projev úcty. Nechala nás na pokoji a dýku si odnesla," řekl Lief.

„Ty kruhy v písku! Nebyly to stopy, ale otisky zlatých mincí a medaile!" procedil skrz zaťaté zuby Barda. „Co je to za bytost? Proč za sebou nechává otisky věcí, které si vzala?"

Lief pokrčil rameny. „Proč sochaři tesají postavy z kamene, hokynáři ukazují zboží ve výlohách a hlupáci vyrývají svá jména do stromů a zdí? Aby ukázali, co milují. Aby se pochlubili tím, co mají. Aby to sdělili těm, kdo půjdou stejnou cestou."

Jasmína se tvářila nedůvěřivě. „Vedeš moc divné řeči, Liefe," řekla. „Nelíbí se mi to. Mluvíš, jako bys tu věc nebo bytost znal."

Lief zakroutil hlavou. „To je bohužel nad mé chápání," odpověděl.

Verše, které viděli vytesané do balvanu u rozcestí, mu neustále kroužily hlavou.

Uvnitř skal smrt chce se vzedmout,
kde vše je jedním s vůlí jednou.
Být mrtvými však živí chtějí
a bezduše tu… přežívají.

Věděl, že poslední řádky nejsou úplně v pořádku. Ale jedním slovem si byl celkem jistý. Bezduše.

Něco s neživou vůlí ovládá Poušť zkázy a všechno vzácné, co se na tomto hrůzostrašném místě objeví, ta věc sbírá a shromažďuje u sebe. Děsivá zvířata, která s ní sdílejí její panství, si mohou nechat maso svých obětí. Strážce drahokamu chce pouze poklady, které ti nebožáci do Pouště přinesou.

Poprvé od chvíle, kdy sem přišli, se Lief dotkl Pásu, který měl pod košilí, a zkontroloval, že přezka je pevně zapnutá. Při tom prsty přejel přes topas a v okamžiku se jeho mysl uklidnila.

Bylo to, jako když se z okna sfoukne nános prachu a dovnitř se vpustí světlo a vzduch. Ale cítil, že tento záblesk nebude trvat dlouho. Působila tu ještě jiná síla, prastará a hrůzostrašná.

Otočil se k Bardovi. „Musíme jít dál," naléhal. „Stmívá se a místo, které hledáme, je odtud daleko. Pás se ještě vůbec nezahřál. Měli bychom se připoutat k sobě. Jedině tak nás od sebe nebudou moci odloučit. Já musím být uprostřed, velmi pevně přivázaný."

Barda zamračeně udělal, co mu řekl, a použil k tomu lano koupené od Matky Jasny. Bylo tenké, ale velmi pevné. Lief ho přezkoušel a přikývl. „Neodvazujte mě, i kdybych říkal cokoli," zamumlal.

Jeho společníci přikývli a dál se ho na nic nevyptávali.

Trochu se napili vody a pak vyrazili, s tasenou zbraní a spojení dohromady záchranným lanem. Pomalu se začalo stmívat.

V noci nesvítil měsíc ani hvězdy. Nad hlavami jim visel černý mrak, byla tma a chladno. Zapálili pochodeň, ale ta dávala jen málo světla, a tak vyplašeně uskakovali před každým stínem. Barda s Jasmínou chtěli už dlouho zastavit, ale Lief je pořád pobízel, aby šli dál.

Nakonec ho stejně odmítli uposlechnout.

„Takhle to už nejde dál, Liefe," rozhodl Barda. „Musíme se najíst a odpočinout si."

Lief stál, kroutil hlavou a pohupoval se sem a tam. Po ničem netoužil víc než po spánku, ale věděl, že pokud ulehne, octne se v nebezpečí.

Jenže Jasmína už odvázala svůj konec lana, pustila ho na zem a začala se hrabat v ruksaku. Během chvilky vyhloubila do písku mělkou díru a hodila do ní hole po Strážcích.

„Ještě nikdy neposloužily lépe než teď,“ podotkla, když položila pochodeň k hromádce hladkého tvrdého dřeva a k tomu přidala pár třísek od Matky Jasny. „Brzy budeme mít příjemný, milý ohýnek.“

Netrpělivě kývla a Lief, který už nedokázal dál odolávat, se sesunul na zem vedle ní. Barda si také přisedl k ohni. Když viděl, že Lief konečně klidně leží, oddechl si, odvázal si těsný provaz od pasu a natáhl se.

Oheň se rozplápolal a zvesela praskal. Silné klacky se rozhořely. A bylo jim čím dál tepleji.

Barda natáhl ruce k ohni. „Ach, to je nádhera!“ povzdechl si spokojeně.

A to bylo poslední, co Lief slyšel. V následujícím okamžiku se ozvalo ohromné zahřmění, písek se vzedmul a svět kolem něj jako by explodoval.

15. JÁDRO

Lief stál sám mezi písečnými dunami, které neměly konce. Noc uběhla, ani nevěděl jak. Paprsky světla se prodíraly těžkými, žlutými mraky. Horký písek ho pálil do nohou.

Byl den. Jeho děsivá vidina se stala skutečností. Dávno věděl, že se jí nevyhne.

Vzpomínal si, jak se písek ve tmě pod ním zvedl a vyhodil ho do vzduchu. Vzpomínal si, že ho volali jeho přátelé. Vzpomínal si na žhavé uhlíky, které se rozlétly do všech stran a zhasly dřív, než dopadly zpátky na zem.

Ale to bylo vše. Teď tu byly jenom jeho vlastní stopy, ztrácející se v dáli za uhlazenou písečnou pustinou. Za sebou táhl uvolněné konce lana, které měl uvázané kolem pasu. A všude kolem byl ten hukot, hlasitější než kdykoli předtím, a zaplavoval mu uši i mysl.

Něco svíral v ruce. Pohlédl dolů a přinutil se rozevřít dlaň.

Byl to malovaný dřevěný pták, kterého si Jasmína odnesla z Ritmeru. Musel ho najít a zvednout poté, co…

Bezmyšlenkovitě strčil ptáčka do horní kapsy košile. Bolely ho nohy. Hrdlo měl vyprahlé — vyschlé jako ten písek. Oči ho pálily, že sotva viděl. Věděl, že už jde celé hodiny, ale vůbec se na to nepamatoval.

Jádro.

Táhlo ho to k Jádru. To jediné věděl. Byl téměř na pokraji sil. To věděl také. Ale nedokázal se zastavit, protože kdyby se zastavil, usnul by. A pokud usne, zemře. Tím si byl naprosto jistý.

Plahočil se dál, až dorazil na úpatí další duny a vykročil nahoru. Z ničeho nic se mu podlomily nohy a upadl. Písek zmírnil jeho pád, byl jemný jako pokrývky z prachového peří. Překulil se na záda, ale víc už nedokázal.

Chtělo se mu spát.

Zavřel oči…

Jeho přátelé v Del se smějí, brouzdají se ucpanými, přetékajícími stokami a sbírají zlaté mince. Chtěl by jít k nim. Ale matka s otcem ho volají… Teprve teď si všiml, že kanály nejsou ucpané smetím, ale bzučícími chuchvalci červených včel. Stoky přetékají Moštem Včelí královny, který zbůhdarmá vytéká z polámaných sudů ležících na ulici. Včely se zvedají v rozzuřeném houfu. Jeho přátelé se marně snaží ubránit jejich nemilosrdným žihadlům a Šedí strážci to se smíchem pozorují… Přátelé umírají v bolestech, volají na něj, ale on je tak unavený, tak vyčerpaný. Oči se mu víc a víc zavírají a on se potácí přímo do středu bzučícího červeného mračna. Ruce i

nohy má jako z olova, těžké přetěžké. Vtom se za ním ozve matka. „Pomalu, pomalu chlapče!“ a on se k ní otočí. Její tvář se ale najednou mění v obličej Včelí královny. Záda a paže má pokryté včelami a včely sejí rojí i ve vlasech. Včelí královna se mračí, hlasitě na něj křičí a hrozí mu pěstí. „Kouř, ne oheň! Kouř, ne oheň…“

Lief prudce otevřel oči. Jako by stále slyšel její skřehotavý hlas. Vysoko nad ním se něco vznášelo — rozmazaný černý obrys na temně žlutém nebi.

Ak-Baba! Utíkej! Schovej se!

Pak zamrkal a uviděl, že ten kroužící obrys je Krej — Krej, který se snáší níž a níž a pronikavě na něj volá. Pokusil se posadit, ale zjistil, že se v písku uvelebil tak hluboko, že se z něj musí vyhrabat. Písek už mu zakryl celou spodní polovinu těla, ruce, paže, krk…

S námahou se, celý zadýchaný a roztřesený, postavil na nohy. Jak dlouho spal? Jak by asi skončil, kdyby ho Krej nevzbudil? Klouzal by hloub a hloub, dokud by ho písek celého nepřikryl? Možná by se už vůbec neprobudil…

Sen, který se mu před chvílí zdál, byl stále živý. A najednou mu došlo, co znamenal. Verše vytesané do kamene mu znovu vytanuly na mysli. „Ne ‚být‘ ale ‚pod‘,“ zašeptal. „Ne ‚přežívají‘, ale…“

„Liefe!“ Na vrcholu vedlejší duny se vynořili Barda s Jasmínou. Volali na něj a pomalu k němu klouzali. Při pohledu na ně mu vytryskly z očí slzy. Teprve teď si uvědomil, že si myslel, že jsou mrtví. Začal jim klopýtat naproti.

Jasmína najednou pronikavě vykřikla a vyděšeně ukazovala za něj.

Otočil se a uviděl, co se za ním vynořilo z duny. Byla to další písečná obluda, ještě větší než ta, kterou viděli prve. Písek se jí ještě sypal z ohybů končetin. Plížila se k němu, když jí ale pohlédl do zrcadlových očí, zastavila se. Věděl, že během několika okamžiků zaútočí.

Začal couvat, aniž by uhnul pohledem, a nahmatal rukojeť meče. Pak ale zakopl o volně visící provazy, zamotal se do nich a upadl na zem. Zmítal se v písku a meč měl zachycený pod sebou. Rychle se vydrápal na kolena, slyšel volání svých přátel, ale věděl, že je příliš pozdě. Jako by byl uvězněný uvnitř noční můry. Nestvůra se předklonila…

Najednou sebou ale škubla a zběsile zařvala, když se jí na zádech rozprskl puchýř. Zakymácela, se, poskočila vpřed a pak — po další ráně puchýřem — se skácela na bok. Kopala do vzduchu ostnatýma nohama,

svíjela se a hrabala kolem sebe, až se vedle ní udělaly v písku hluboké brázdy.

Lief měl stále jeden kotník zamotaný v laně, plazil se pryč od padlé nestvůry, vzlykal a oddechoval úlevou. Jasmína k němu přiběhla celá zadýchaná, pomohla mu vstát a vyprostila ho z provazů. Barda dorazil hned po ní, v ruce ještě držel prak a další puchýř.

Lief ze sebe začal chrlit slova díků, ale Barda ho mávnutím ruky rychle zarazil. „Pokud jsem ti dnes zachránil život, Liefe, není to poprvé a obávám se, že ani naposledy," zamručel. „Zdá se, že to je můj osud, dělat ti chůvu."

Liefa, kterého Bardova reakce zaskočila a hluboce ranila, to poněkud rozladilo, a proto se od něj odvrátil.

Barda ho však chytil za rameno a otočil zpět k sobě. „Neotáčej se pryč!" křičel. „Na co si to hraješ? Proč jsi nám utekl? Proč jsi nás po tom zemětřesení vůbec nehledal?" Třásl se vzteky. Lief pomalu začínal chápat, že se Barda hněvá, protože je šokovaný a plný strachu a obav. Byl to stejný hněv, jaký kdysi vídal ve tvářích svých rodičů, když se vrátil pozdě domů. Když riskoval.

„Bardo, nemohl jsem…" začal.

„Teď na to není čas," okřikla je Jasmína s očima upřenýma na obrovité stvoření, které sebou házelo v písku. „Hádejte se jindy. Musíme se odtud rychle dostat. To zvíře není mrtvé. Ještě se může vzpamatovat a dohonit nás."

„Neměj obavy," řekl potichu Lief. „Tam, kam jdeme, za námi nepůjde."

Šli mnoho hodin, ale mluvili jen málo. Čím víc se blížili k Jádru, jako by Lief slyšel něco, co jeho přátelé nevnímají, a oni sami byli čím dál tišší.

Viděli ho dlouho předtím, než k němu došli — osamocený vrcholek vyrůstající do výšky z plochého kruhu, obklopeného oblými dunami. Mihotal se na pozadí žlutého nebe, cizí a tajemný ve slábnoucím světle. Byl to mohutný kužel se špicí ukrytou ve tmě.

„Sopka," ucedil Barda.

Lief potřásl hlavou. „Uvidíte," řekl.

Filli se s kňouráním schoval Jasmíně pod límec. Šeptem ho utěšovala, ale stejně měla zelené oči potemnělé hrůzou.

Jak se blížili ke svému cíli, hučení s každým krokem sílilo. Když dorazili na úpatí a pomalu začali po kuželu lézt nahoru, vzduch už se tím zvukem doslova chvěl.

Konečně vyšplhali na vrcholek a pohlédli dolů do dutého jádra kuželu. Hluboko pod sebou spatřili hučící vír červeného písku. Vznášel se v temnotách, jako by ho poháněl silný vítr.

Žádný vítr tam ale nefoukal. A zvuk připomínal bzukot milionů včel.

Lief cítil, jak se mu Pás kolem beder rozpálil.

„Co je to?“ zeptal se zadýchaně Barda, který užasle zíral dolů a mohutnýma rukama svíral meč.

Lief tiše zopakoval verše vytesané do balvanu u rozcestí. Tentokrát však byly úplné i poslední dva řádky.

„Uvnitř skal smrt chce se vzedmout,
kde vše je jedním s vůlí jednou.
Pod mrtvými však živé stojí
a bezduše tu slouží roji.“

„Roj…“ zopakovala pomalu Jasmína.

„Tím strážcem drahokamu je písek,“ řekl Lief na vysvětlenou.

Barda potřásl hlavou. „Ale — to není možné,“ zašeptal. „Písek není živý! Chodili jsme po něm, viděli zvířata…“

„Zvířata, která jsme viděli, slouží mnohem většímu pánovi,“ pravil Lief tiše. „Duny, po kterých jsme kráčeli, jsou jenom obal, vytvořený kdysi dávno. Pod ním pracuje něco živého. Slouží roji. To oni sbírají poklady, které spadnou do písku. Jsou to oni, kdo vytváří otisky na povrchu. To oni vyvolávají písečné bouře.“

„Drahokam…“

„Drahokam, upuštěný kdekoli v Poušti, se nakonec stejně ocitne v Jádru, donesou ho sem,“ zamumlal Lief. „Proto jsme tady.“

Odtrhl oči od neúnavného víru v hlubině pod nimi a otočil se k Jasmíně. „Potřebujeme kouř,“ řekl. „Kouř, ne oheň.“

Dívka si beze slova klekla do písku a začala z ruksaku vytahovat věci. Lief si všiml, že se jí třesou ruce.

Ani on neměl ruce zrovna klidné, když podával svůj meč Bardovi a místo něj si vzal lano. Když si však uvázal provaz kolem prsou, musel se napůl usmát a hlas se mu chvěl o poznání méně.

„Obávám se, že zase musíš být moje chůva, Bardo,“ řekl. „Zase potřebuji tvoji pomoc a tvou sílu — a taky tvoje lano. Ale tentokrát mě, prosím, nenech utéct.“

16. KUŽEL

Lief přelezl přes okraj propasti a šlápnul do prázdna. Visel ve vzduchu, pohupoval se sem a tam, hleděl vzhůru na ustarané tváře Bardy a Jasmíny a jejich ruce svírající lano.

„Pomalu," řekl téměř neslyšně. Přikývli a opatrně ho začali spouštět. Zvolna začal klesat středem kuželu.

Plášť měl pevně zavázaný kolem sebe a kapuci pevně nataženou přes hlavu a obličej, takže mu byly vidět jen oči. Musím vypadat jako veliká zakuklená housenka, napadlo ho. Ale žádná housenka by nebyla tak pošetilá, aby se pokoušela proniknout do roje. Kdyby byla, tak…

Klepal se strachy, a tak raději obrátil pozornost k jiným věcem.

Kouř z navlhčené pochodně, pečlivě obložené mokrými hadry, stoupal kolem něj. Nebyl si úplně jistý, zda to pomůže, ale jakákoli jiná zbraň by mu tady stejně byla k ničemu. Kromě toho se mu od chvíle, co měl ten podivný sen, neustále na mysl vracela slova Včelí královny, což určitě muselo mít nějaký důvod.

Moji strážci nemají rádi prudké pohyby a snadno se rozhněvají. Dokonce i já je musím uklidňovat kouřem, když chci vybrat med z úlu…

Slova se mu vybavovala, jako by je právě teď slyšel. Tady, uprostřed bzučícího víru v Jádru pouště, se mu najednou mysl vyjasnila a smysly zbystřily. Jako by ho roj přestal k sobě vábit, protože už to nebylo třeba. Měl Liefa tam, kde ho celou dobu chtěl mít.

Pohlédl nahoru. Obličeje jeho přátel už byly drobounké. Proti zářivé obloze je stěží rozeznával. A zespoda mu stoupala naproti rozvířená, neposedná masa — roj.

Zavřel oči, aby si dodal odvahy. Pak ucítil něco jako horký, drsný vítr, pichlavý vzdušný vír, který ho vtahoval dovnitř. Za hlasitého hřmění se divoce točil kolem něj, bičoval ho a tlačil na něj.

Bylo to tak silné. Příliš silné!

Nic neviděl. Nemohl dýchat. Byl tak prostoupený tím zběsilým přívalem zvuku, že ani nevěděl, kde je nahoře a kde dole. Věděl jen jedno.

On sám byl roji lhostejný. Nebyl pro něj potravou ani zajatcem, dokonce ani nenáviděným nepřítelem, kterého by roj měl přemoci. Byl jen nositel drahocenné věci, po které roj tak toužil. A teď ho zadusí. Nejprve mu strhá šaty z těla a pak maso z kostí. Pak bude mít, co chtěl. To, o co usiloval od samého počátku.

Kouzelný pás Deltory.

Panika Liefovi sevřela hrdlo. Začal se vzpírat, chtělo se mu křičet…

Opatrně, chlapče, opatrně! Pomalu, pomalu!

Starý skřehotavý hlas mu zněl v hlavě tak jasně, jako by mu někdo mluvil přímo do ucha. Jako by mu někdo vyšplíchl ledovou vodu do obličeje.

Zadržel výkřik. Přinutil se, aby se ani nepohnul, pouze pravidelně oddechoval.

Pootevřel oči. Úzkými škvírami viděl, že kouř stoupající z pochodně se začal mísit s divokou červení.

Vzdušný vír se začal uklidňovat. Pohyb roje se zpomalil a masa začala řídnout. Ustupoval do tmy ke stěnám kuželu. A teprve teď se odkryla věc, kterou předtím při jeho běsnění nebylo vidět — třpytivá pyramida, tyčící se uprostřed kuželu.

Lief pomalu, opatrně zvedl ruku a jednou trhnul lanem. Jasmína s Bardou vysoko nad ním zachytili jeho signál a okamžitě se s mírným škubnutím zastavil.

Chvíli se jen tak houpal v prostoru a skrz kouřovou clonu si užasle prohlížel tu neuvěřitelnou věc, kterou živý písek stavěl, strážil a opečovával nespočet let.

Byla to úchvatná pyramida, sestavená ze zlata, skla, drahokamů a vybělených kostí.

Lief vlastně něco podobného čekal. Ale skutečnost se nemohla srovnávat s čímkoli, co by si dokázal představit.

Na stavbu bylo použito vše, co nehnije nebo co se rozkládá tak pomalu, že bude potřeba nahradit to až za několik staletí. Lebky a kosti všech tvarů a velikostí byly zasazeny do pyramidy hned vedle skleněných lahví a pohárů, mincí, křišťálu a drahokamů, zlatých řetězů, prstenů a náramků a dalších kostí. Jednotlivé části, ať byly malé nebo velké, do sebe zapadaly s takovou přesností, že se věž třpytila jako obrovský šperk.

Byl to pohled, který budil respekt a zároveň naháněl hrůzu.

Byla to pyramida smrti. Kolik lidí kvůli ní asi přišlo o život? A co je uloženo uvnitř tajných komůrek podél pyramidy? Bezpochyby potomci roje. Vajíčka, pak maličká kroutící se stvoření, namačkaná po tisících v těsném prostoru. Starají se o ně, vychovávají je a krmí odpornými směskami tlejících červených mušek, mrtvých ještěrek a všeho dalšího, co sklouzne pod písek. A až vyrostou do — do čeho? Nebude to hmyz, který znal. Možná ani žádný jiný hmyz. Musí to být nějaká další forma života, kterou

si nedokázal ani představit. Nějaká drobounká částečka, která se stane součástí prastaré, nesmrtelné věci, přežívající všechny okolní změny. Roje.

Lief byl otřesený a dělalo se mu z toho zle. Přál si do věže kopnout a strhnout ji, dívat se, jak padá a tříští se v temnotě pod ním na tisíc kousků. V té temnotě, kde se nepochybně skrývá obrovská královna roje. Skoro mu připadalo, že vidí její nateklé rysy, vlnící se v hlubině a kladoucí nekonečné spousty vajíček.

Věděl však, že pokud svrhne pyramidu, roj na něj zaútočí. Nezadrží ho ani kouř.

A Pás se chvěl a pálil. Někde v té třpytivé věži musí ležet drahokam, který hledají. Je to diamant? Ametyst? Elbait? V blyštivé mase pyramidy viděl mnoho čirých, nachových i zelených kamenů. Ale který z nich je ten pravý?

Odhrnul si plášť a košili, aby odkryl Pás a mohl se na něj podívat skrz oblak kouře. Stěží viděl topas a rubín. Ale opál zářil, blýskal se jiskřivými barvami, jako by byl plný života.

Co to má znamenat? Lief se snažil vybavit si v mysli slova o silách opálu, napsaná v *Kouzelném pásu Deltory*.

† Opál, symbol naděje, září všemi barvami duhy. Dává nahlédnout do budoucnosti a pomáhá těm, kdo mají slabý zrak. Opál…

Jak je to dál? Pevně sevřel víčka, aby se mohl lépe soustředit, ale po chvíli beznadějně zakroutil hlavou a znovu oči otevřel. Na konec si ne a ne vzpomenout.

Pohlédl na vrchol pyramidy. Spočítal si, že tam někde musí být drahokam. Spadl do Pouště zkázy těsně předtím, než svrhli krále Endona. To bylo přibližně před šestnácti lety, zatímco pyramida rostla v hlubinách kuželu celou věčnost.

První, co uviděl, byla Jasmínina dýka, zapíchnutá špičkou dolů přímo na vrcholku věže. Byl to zatím poslední přírůstek, takže byla úplně nahoře. Jednoho dne kov zreziví. Ale křišťálový kříž tu zůstane navěky a kovové části budou postupně nahrazeny něčím jiným.

Pod dýkou byly pečlivě umístěny zlaté mince a medaile šampióna z Ritmerských her. Kolem dokola byly sevřené hromádkou zářivě bílých kostí.

Lief se zachvěl. Na kostech sice nezůstal ani kousíček masa, přesto věděl, že jsou tím jediným, co zbylo z Šedých strážců Těla 2 a Těla 8.

Uvědomil si, že najednou pyramida vypadá jasněji než předtím. Chvíli uvažoval, proč tomu tak je. Pak si všiml, že pochodeň začíná pohasínat a kouře je čím dál méně.

Sevřel se mu žaludek. Jak dlouho ještě zůstane roj u stěn kráteru? Kouře stále ubývalo…

Pod kostmi uviděl malé skleněné číše, nějaké náramky, dva oblázky a něco, co vypadalo jako horní čelist koně. A pod tím vším…

Srdce mu radostně poskočilo. Byl tam kámen, jehož temně modrým, hladkým povrchem pronikaly tečky světla, takže vypadal jako hvězdná obloha.

Zapomenutá slova z Kouzelného pásu Deltory mu okamžitě vytanula na mysli.

† …Opál má zvláštní vztah s lazuritem, nebeským kamenem, který je mocným talismanem.

Lazurit! Leží tady pečlivě vmáčknutý na své místo a podpírá strop dosud prázdné komůrky. Čtvrtý kámen Kouzelného pásu.

Natáhl se pro něj, ale pak prudce stáhl ruku zpět. Pokud kámen vytáhne, všechny ostatní předměty, které na něm leží, se uvolní a vypadnou. Pak by roj zaútočil. Lief by zemřel dřív, než by stačil odnést svůj poklad na povrch a lazurit i samotný Pás by byly ztraceny.

Jeho jedinou nadějí je vyměnit kámen za něco jiného, co by bylo přibližně stejně veliké. Zoufale zašmátral po kapsách, ačkoli věděl, že u sebe nic nemá — nic…

Potom se prsty dotkl něčeho v horní kapse košile. Něčeho malého, tvrdého a podivně tvarovaného. Vytáhl to.

Byl to Jasmínin malý dřevěný pták. A měl tu správnou velikost.

Roj hučel, jako by něco tušil. Probouzel se a ožíval, protože kouř se postupně vytrácel. Lief zatajil dech a znovu sáhl pro lazurit. Tentokrát však měl v ruce nachystanou dřevěnou náhražku.

Pomaloučku lazurit uvolnil. Hřál ho v ruce a snadno vyklouzl ze třpytivé mozaiky, mnohem snáz, než Lief čekal. Jako by se těšil na vysvobození…

Opál ho volá, napadlo Liefa, když ucítil hřejivou odpověď u pasu. Jakmile měl lazurit v dlani, rychle na jeho místo zastrčil dřevěného ptáka.

Ne však dost rychle. Vršek věže se zachvěl. Hučení u stěn kráteru zesílilo. Červené mračno se začalo posouvat ke středu kráteru. Jeho vnější okraj už se dotýkal Liefovy holé kůže na prsou, štípal ho a pálil. Potlačil bolestivý výkřik.

Pomalu, pomalu…

Po čele mu stékal pot. Lief přemohl bolest a zvedl ruku, aby zatahal za lano. Jednou, dvakrát… Pyramida vedle něj se zakymácela. Pokud spadne — pokud cokoli z ní spadne…

Dýka na špici vyklouzla a otáčela se ve vzduchu.

Lief ji jen tak tak chytil jednou rukou za hrot, když s pochodní zasunutou v podpaží stoupal i s lanem vzhůru kolem ní.

Nekonečně dlouho a pomalu ho vytahovali na povrch. Pod ním to burácelo, hučení sílilo a roj se začal smršťovat a opět létal kolem dokola uvnitř pyramidy. Ještě netušil, že mu něco chybí. Ještě byl ospalý a omámený, protože ve vzduchu stále visel kouř — i když jen slabý, velmi slabý…

Přesto kouř ještě působil a Lief se nakonec vynořil na čerstvém vzduchu.

A když se konečně postavil na pevnou zem, radostně se otočil k Bardovi a Jasmíně a rozevřel dlaň, aby jim ukázal nebeský kámen — mraky na obloze se náhle rozestoupily a rozplynuly. Hvězdy a měsíc znovu osvítily temnou zemi a lazurit se třpytil jako jejich drobný odraz.

Vklouzl do Pásu a zazářil, v měsíčním svitu plný síly.

Lief se otočil k Jasmíně. „Musel jsem tam nechat tvého dřevěného ptáčka. Ale místo něj jsem ti přinesl tohle," řekl potichu a podal jí dýku. Beze slova si ji vzala, zastrčila do kabátu a pevně ji k sobě přitiskla.

Lief zavrávoral, takže ho Barda musel podepřít. „Lazurit je talisman, Bardo," zašeptal Lief. „Teď budeme v bezpečí. Ale přesto — pojďme už odtud."

Lief skoro nemluvil, když společně opatrně slézali z hladkého červeného kopce. Na jeho úpatí mu Jasmína natřela sedřenou kůži hojivou mastí. Bolest se tak aspoň trochu zmírnila a dlouhá zpáteční cesta na okraj Pouště byla snesitelnější.

Teď už viděli hvězdy a ty jim ukazovaly cestu. Měli lazurit, který je ochraňoval před hrůzami noci. Ale teprve když dorazili k balvanům na okraji Pouště a vstoupili na pevnou půdu, byl Lief schopen vyprávět o tom, co zažil.

„Díky nebesům, že jsi s Pásem v bezpečí,“ bručel Barda, když Lief domluvil.

„A teď,“ řekla Jasmína mnohem radostněji, „máme už čtvrtý kámen. Už zbývají jenom tři. A ty doufám získáme jednodušeji než tenhle.“

Lief mlčel. Chvíli trvalo, než si jeho přátelé uvědomili, že usnul.

„Bude to snadné, ve srovnání s tímhle,“ trvala na svém Jasmína a otočila se k Bardovi.

Barda si prohlížel Liefovu znavenou, spící tvář. Přemýšlel o tom, že teď vypadá mnohem starší než na počátku cesty. Přemýšlel o tom, čím vším už prošli. A co je asi ještě potká.

Jasmína se ale nenechala odbýt. Zatahala ho za rukáv. „Bardo! Co myslíš?“ dožadovala se.

Barda na sobě neměl Pás, aby mu opál dal nahlédnout do budoucnosti. Ale přes tvář mu přeběhl stín, a když odpovídal, chmurně se usmíval.

„Uvidíme, Jasmíno,“ řekl. „Uvidíme.“

EMILY RODDAOVÁ

Proslulá australská spisovatelka Emily Roddaová pracovala dlouho jako knižní redaktorka a vydavatelka. Od roku 1994 se plně věnuje psaní. Vydala zatím pěti desítek knih pro děti různého věku a píše také detektivky pro dospělé (pod svým pravým jménem Jennifer Roweová). Její příběhy jsou plné nejen dobrodružství a vtipu, ale i smutku, bolesti a těžkého rozhodování.

Její prvotina Něco zvláštního (Something speciál, 1984) se stala v Austrálii nejlepší dětskou knihou roku. Později získala toto ocenění ještě čtyřikrát. „Žádná postava z mých knih přesně nepopisuje nikoho koho znám, ale vychází z jeho zkušeností. Pozoruji lidi, poznávám je a naslouchám jim. a když přemýšlím o nové postavě, vybavují se mi zpětně tyto poznatky," prozradila autorka.

Emily Roddaová vyrůstala v Sydney se svými dvěma bratry a v roce 1973 promovala na University of Sydney. Je vdaná a má čtyři děti, pro které vymýšlela své první příběhy.

Série DELTORA — Země nestvůr a kouzel si získala oblibu mezi dětmi po celém světě a patří mezi nejznámější díla Emily Roddaové. Jde o soubor osmi knih, na které ještě volně navazují další pokračování. Děj má spád a je do detailu promyšlen. Poutavá dobrodružství zaujmou nejen děti, ale i dospělé. Pro autorčin styl je typické, že zasazuje do vyprávění hádanky a slovní hříčky Vtahuje tak čtenáře do hry a nenápadně ho vede, aby se pokoušel na řešení přijít dříve než její literární hrdinové.

Putování tří přátel připomíná Tolkienova Pána prstenů. I oni bojují proti hrozivému nepříteli, cestují ve stálém strachu z prozrazení a jejich plán se zdá podobně absurdní jako úkol Tolkienova hobita Froda zničit prsten. Atmosférou vyprávění je Deltora v mnohém blízká příhodám, které zažívají děti v knihách C. S. Lewise, a zároveň představuje novodobou paralelu ke starým ságám a příběhům o králi Artušovi a Kruhovém stolu.